

η Μαύνη

NO. 16

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ"

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '72

**Ύψιμπερλαιστική Πάλη,
Πάλη γιά τό Σοσιαλισμό**

**Ύνάντια στην καπιταλιστική
έπίθεση χτίζουμε τις
ταξικές μας έλευθερίες**

**Έργατικές Έπιτροπές Βάσης
ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΟΝ ΜΑΖΙΚΟ ΑΓΩΝΑ**

**Οί φοιτητές κέρδισαν τή μάχη
των χουντο-«έκλογών»
- καί τώρα ή σειρά του «Χάρτη»**

Κάτω ή Άστική Δικαιοσύνη!

“Οπλό τῶν ἐργατῶν στὸν μαζικὸ ἀγῶνα ἐνάντια στὴν

‘Εργατικές ‘Επιτροπές

ἐπαναστατικὴ ἀριστερά, δὲν μποροῦν πιά νὰ συγκρίνονται, στὸ προπαγανδιστικὸ ἐπίπεδο μόνο, ἀλλὰ μποροῦν σὲ δοκιμασία ὁμεια, μέσα στους μαζικούς ἀγῶνες — εἶναι τὸ πῶς, μὲ ποιές μορφές καὶ ποῖο περιεχόμενο, ὁργανώνεται τὸ μαζικὸ κίνημα, ὥστε μέσα ἀπὸ κάθε μάχη νὰ θῶναι καὶ πῶς δυνατό, ὁλοσχερῶς καλλίτερα ἐξοπλισμένο γιὰ τὸν καθημερινὸ ἀντικαπιταλιστικὸ καὶ ἀντι-ρεφορμιστικὸ ἀγῶνα, πού εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ δίνει γιὰ τὴν ἀνάπτυξή του.

Ἡ ΑΠΑΝΤΗΣΗ, πού δίνει ἡ «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανástαση» εἶναι ξεκάθαρη: χρειάζομαστε μορφές ὁργάνωσης, ὅπου τὸ πιὸ προχωρημένο κομμάτι τῆς ἐργατικῆς τάξης, ξεκινώντας ἀπ’ τὸ σημερινὸ τοῦ ἐπίπεδο συνείδησης, ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἐκφραστῇ αὐτόνομο, νὰ παλέψει γιὰ νὰ συσπειρώσει τὴν τάξη γύρω του, νὰ κατευθύνει τὴν καθημερινὴ σύγκρουση μόνου του, ν’ ἀνακαλύψει μέσα σ’ αὐτὸ τὸν ἀγῶνα τὰ ὅρια τοῦ σημερινοῦ ἐπίπεδου καὶ νὰ τὰ ξεπεράσει, ἔτσι, σὲ μαζικὴ κλίμακα. Μορφές ὁργάνωσης, ὁλοσχερῶς, πού εἶναι ταυτόχρονα μαζικὰ ὅργανα πάλης καὶ ταξικὰ σχολεῖα, ὅπου πατώντας πάνω στὶς ἀντιφάσεις, πού δημιουργοῦν οἱ ἀντικειμενικὲς συνθήκες τοῦ καπιταλισμοῦ, χτίζουμε τὶς ὑποκειμενικὲς συνθήκες γιὰ τὴν τελικὴ σύγκρουση, γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση στὴν Ἑλλάδα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΜΑΖΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΤΕΤΟΙΑ ΜΟΡΦΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ εἶναι οἱ Ἐργατικὲς Ἐπιτροπὲς Βάσης στὸς τόπους δουλειᾶς. Σ’ αὐτές οἱ πρωτοπόροι ἐργάτες, πού παλεύουν τὴ χούντα καὶ πρωτοστατοῦν στὸν καθημερινὸ οἰκονομικὸ ἀγῶνα, πού ἔχουν ἀκόμα ζωντανές τὶς ταξικὲς ἐμπειρίες τοῦ δῆ, συσπειρώνονται γιὰ ν’ ἀντιμετωπίζουν τὰ προβλήματα τοῦ ἀγῶνα μέσα στὶς συγκεκριμένες συνθήκες (ποιές μορφές κινητοποίησης, μέ. τί συνθήματα, μέ. τί αἰτήματα, δυνατότητες νόμιμης δουλειᾶς στὸ σωματεῖο, σπάζοιο τῆς τρομοκρατίας στὸ ἐργοστάσιο, κλπ.), μὲ στόχο πάντοτε τὴ μαζικὴ συμμετοχὴ ὅλων τῶν ἐργατῶν γιὰ τὴ δημιουργία συσχετισμοῦ δυνάμεων, πού νὰ ἐπιτρέπει νικηφόρες μάχες μὲ τοὺς καπιταλιστές καὶ τὸ χουντικὸ κράτος τους.

Σ’ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, γιὰ τὸ δῆλωμα καὶ τὸ ριζῶμα τῶν Ἐργατικῶν Ἐπιτροπῶν Βάσης δίνει τὴν ἐμφάνισή ἡ «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση». Καὶ πρῶτα ἀπ’ ὅλα ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὸ στέριωμα τῶν Ε.Ε.Β. πάνω σὲ ἀρχές, πού νὰ ἐξασφαλίζουν τὸ ρόλο τους σὲ αὐτόνομο μορφὲς ὁργάνωσης τοῦ μαζικοῦ κινήματος:

— **Π ρ ο λ ε τ α ρ ι α κ ῆ Δ η μ ο κ ρ α τ ι α :** Ἡ ἀποκροσάλληση σὲ αἰτήματα τῶν προβλημάτων, πού ἀσχολοῦν τοὺς ἐργάτες, ἡ ἐπιλογὴ τῶν μορφῶν πάλης, ἡ ἀπόφαση γιὰ κινητοποίηση καθορίζονται δημοκρατικὰ ἀπ’ τὴ βάση. Κι ἐπειδὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ διαδικασία γίνεται σὲ ἐπίπεδο ἐργοστασιακὸ, σὸν τόπο δουλειᾶς, ὅπου ὅλοι οἱ ἐργάτες ἔχουν ὁμοιογενὲς ἐμπειρία γιὰ τὶς συνθήκες τῶν προβλημάτων, πού ἀντιμετωπίζουν, ἡ προλεταριακὴ δημοκρατία δὲν εἶναι ἕνα τυπικὸ δικαίωμα ἀλλὰ ἕνα πραγματικὸ ὄπλο τῶν ἐργατῶν γιὰ τὸν ἐλεγχὸ καὶ τὸ ἀνάσπασμα τοῦ ἀγῶνα

τους. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἐπανάστατικὴ ἀριστερά μέσα στὶς ἐπιτροπὲς δὲν προσπαθεῖ διαρκῶς νὰ προβάλλει τὶς δικές της λύσεις πάνω στὰ προβλήματα τοῦ ἀγῶνα. Τυχόν προσπάθεια, ὅμως, ἐπιβολῆς μορφῶν πάλης, λόγου χάριν, πού δὲν ἔχουν ἀποκτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς βάσης χάριν σὲ συστηματικὴ μαζικὴ δουλειά, εἶναι ματαιοπονία.

— **Σ υ ν ω μ ο τ ι κ ὴ τ ῆ τ α :** Ἡ Ε.Ε.Β. εἶναι παράνομη καὶ εἶναι βασικὸ καθήκον ἡ προφύλαξή της ἀπ’ τὴν Ἀσφάλεια. Οἱ συγκεκριμένες τακτικὲς γιὰ τὴν ἐκμετάλλευση νόμιμων «ἀνοιγμάτων» (συνδυασμοὶ νόμιμης καὶ παράνομης δουλειᾶς), πρέπει νὰ τηροῦν πάντα αὐτὴ τὴν ἀρχή, ὅσο κι’ ἂν πιέζουν γιὰ τὸ ἀντίθετο οἱ θρησκευτικὲς («ἡ χούντα πέφτει...») τῶν ρεφορμιστῶν.

Σὲ κομμὶα περίπτωση δὲν μπορεῖ ἡ Ε.Ε.Β. νὰ θεωρηθεῖ σὰ μέσο πίεσης — πού διαλύεται μετὰ τὴν ἐκπλήρωσή τοῦ σκοποῦ του — γιὰ τὴν κατάρτιση «νόμιμων δικαιωμάτων». Ἡ χούντα εἶναι ἡ ζωντανὴ ἀπόδειξη γιὰ τὸ πού γράφουν οἱ καπιταλιστές τὰ «νόμιμα δικαιώματα» τῶν ἐργαζομένων μαζῶν, ὅταν ὁ συσχετισμὸς δυνάμεων ἀπέναντι στὸ μαζικὸ κίνημα γέρνει πρὸς τὸ μέρος τους. Ἡ ἀπόρριψη, λοιπόν, τῆς ρεφορμιστικῆς συλλογιστικῆς, πού διαλύει τὴν ὁργανωμένη δύναμη τοῦ κινήματος μὲ ἀντάλλαγμα τὶς υποσχέσεις καλῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀσπέντων ἐπὶ ἀπαραίτητο σημεῖο ἐκκίνησης γιὰ οὐσιαστικὴ δουλειά στὶς ἐπιτροπὲς. (Βλέπε σχετικὰ ΚΟΜΕΠ, Νο 10, σελ. 60-1, «Οἱ συγκεκριμένες καὶ ἡ νομοθεσία τῆς χούντας», ὅπου ἀναλύεται τὸ «κυκλικὸ σχῆμα... νόμιμη ὁργάνωση — κύμα συγκεκριμένων — νόμιμη ὁργάνωση σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο», σύμφωνα μὲ τὸ ὅποιο «δὲν ἀποκλείεται ἡ ὁργάνωση ἀφαιρέτρια (Σημ. Μ.: ἡ μαζικὴ) νὰ ἐθῶναι σὲ τέλος ὅχι σὲ ἀντίθετο ἀλλὰ σὲ κατώτερο ἐπίπεδο, τοσκιμὲνι κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς προσπάθειας καὶ τὰ χτυπήματα τῆς Ἀσφάλειας. Ἡ οὐσία δὲν ἀλλάζει, ἀλλὰ ἐπιβεβαιώνεται, ὅτι ἡ δόξα τῆς ἀρχικῆς ὁργάνωσης ἔχει σὲ μεταξὺ νομιμοποίησης ἐναντὶ ἐυρύτερο πολιτικὸ (Σημ. Μ.: κοινοβουλευτικὸ) χώρο». Πραγματικὰ φαῦλος κύκλος...).

— **Ο ρ γ α ν ω τ ι κ ῆ Α ὑ τ ο ν ο μ ι α :** Ἡ ἐπανάστατικὴ ἀριστερά — σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς σταλινικοὺς ρεφορμιστές — δὲν ἐπιδιώκει τὴ μετατροπὴ τῶν μαζικῶν ὁργάνων σὲ ὁργανωτικὰ τῆς ἐξαρτήματα. Ἀγωνίζεται γιὰ ν’ ἀναγνωρίσει σὲ ἡγεμονικὴ πολιτικὴ δύναμη μέσα στὶς Ε.Ε.Β. χάριν στὴ μαζικὴ δουλειά της, τὴν ἱκανότητά της νὰ ἀνταποκρίνεται στὶς ἀνάγκες τοῦ κινήματος, πάντα ὅμως πρῶτοντας τὴν προλεταριακὴ δημοκρατία. Ὅχι καταφεύγοντας στὴν κοσμητικὴ καὶ στὴν ὁργάνωση - σφραγίδα.

Ἰδιαίτερη προσοχὴ χρειάζεται πάνω σ’ αὐτὸ τὸ ζήτημα, σὲ θέμα δημιουργίας συντονιστικῶν ὁργάνων, πού γίνονται ἀπαραίτητα καθὼς ἀναπτύσσεται ὁ ἀγῶνας. Πρέπει ὅμως νὰ στήριζονται σὲ πραγματικὴ δουλειά στὴ βάση, νὰ ἀνταποκρίνονται στὴν ἀνάγκη συντονισμοῦ δουλειᾶς, πού ὑπάρχει καὶ ὅχι στὴν ἀνάγκη δημιουργίας ὁργάνωσης - «καπέλου».

— **Ε λ ε ὑ θ ε ρ η Ἰ δ ε ο λ ο γ ι κ ῆ Π ἄ λ η :** Ἡ οὐχίτητος τῶν γενικότερων προβλημάτων τοῦ κινήματος μέσα στὶς Ε.Ε.Β. εἶναι ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς δουλειᾶς τους, γιατί αὐτές εἶναι καὶ πολιτικὸς χώρος συσπειρώσεως ὅλων τῶν ἀριστερῶν ἐργατῶν. Γι’ αὐτὸ, ἡ κατοχύρωση τοῦ δικαιώματος ὅλων τῶν τάσεων τοῦ ἐργατι-

ἐπίθεση τῶν μονοπωλίων

Βάσης

κοῦ κινήματος νὰ προπαγανδίζουν τὴ γραμμὴ τους μέσα στὶς ἐπιτροπὲς, πού δουλεύουν εἶναι βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΣ

ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΑ μὲ τὴ δουλειά γιὰ τὴν αὐτόνομη ὁργάνωση τοῦ μαζικοῦ κινήματος, ἡ «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση» ἀντιμετωπίζει καὶ τὴν δουλειά γιὰ τὴν πολιτικὴ ὁργάνωση τῆς ἐργατικῆς πρωτοπορίας. Οἱ ἰδεολογικὲς, πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς διασφαλίσεις, μὲ τὶς ὁποῖες ἡ ἀσπική τάξη ἐξαιτουμενικεῖ, καταπιέζει καὶ ἐκμεταλλεύεται τὴν ἐργατικὴ τάξη σημαίνουν ὅτι ἡ ἐργατικὴ πρωτοπορία πρέπει νὰ ὁργανωθεῖ σὲ ἐπανάστατικὸ κόμμα, πού νὰ διεκδικεῖ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὸ τσάκιμα τοῦ καπιταλιστικοῦ κράτους, ἀπ’ ὅπου συντονίζονται ὅλες οἱ παραπάνω διασφαλίσεις. Ἀντίθετα ὅμως μὲ πολλοὺς συντρόφους, πού, παρ’ ὅλο πού ξεκινοῦν ἀπ’ τὴ διαπίστωση ὅτι τὸ ΚΚΕ δὲν εἶναι τέτοιο κόμμα, ἀκολουθώντας μιὰ ἀφαιρεμένη, γραμμικὴ συλλογιστικὴ μιλοῦν γιὰ «κρίση ἡγεσίας» καὶ προτείνουν νὰ χτίσουμε τὸ κόμμα ἐνωθώντας τὴν συσπείρωση στὴν ἐπανάσταση, γιὰ τὴν λεπτουργία τους πραγματικὰ σὲ ὅργανα μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ἐργάτες παίρνουν τὴ διεξαγωγὴ τοῦ ἀγῶνα σὰ χεῖρα τους, ὁ ἀγῶνας, ὁλοσχερῶς, γιὰ τὴν ἐμφάνιση σὲ μαζικὴ κλίμακα ἀντικαπιταλιστικῆς καὶ ἀντιρεφορμιστικῆς συνείδησης μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη (ὅχι μὲ τὴν ἐννοία τῆς προπαγανδιστικῆς ἰδεῶν μόνο, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐννοία τῆς χειροπιαστῆς ὁργανωμένης ἐκφράσεως αὐτῆς τῆς συνείδησης) προσδιορίζει τὸ περιεχόμενο γιὰ τὴν ὁργάνωση τῶν ἐπανάστατῶν σήμερα καὶ ταυτόχρονα δημιουργεῖ τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀνάπτυξη καὶ ἐξέλιξη τῆς ἐπανάστατικῆς πρωτοπορίας. Παράλληλα, θέδαια, ἐγγύηση πῶς οἱ Ε.Ε.Β. θὰ λειτουργήσουν μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο εἶναι ἀκριβῶς ἡ ὁργανωμένη παρουσία τῶν ἐπανάστατῶν καὶ ὁ ἀγῶνας τους γιὰ ν’ ἀναγνωρίσει ἡ ἐπανάστατικὴ ἀριστερά σὲ ἡγεμονικὴ πολιτικὴ δύναμη μέσα σ’ αὐτές. Γι’ αὐτὸ, γιὰ τὴν «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση» ἡ ἀναγκαῖότητα ἐπανάστατικῆς ὁργάνωσης στὴ σημερινὴ φάση προδιορίζεται σὲ ἡ ἀνάγκη συσπείρωσης στὸν ἴδιο πολιτικὸ χώρο ὅλων τῶν συντρόφων, πού, σπάζοντας μὲ τὸν ρεφορισμό, ἀγωνίζονται ν’ ἀντιμετωπίζουν συστηματικὰ τὰ προβλήματα τῆς ἀνασύνταξης τοῦ ἑλληνικοῦ κινήματος σὲ σύνολό τους (συμμαχίες, πρόγραμμα, μορφὲς ὁργάνωσης τοῦ μαζικοῦ κινήματος καὶ τῆς πρωτοπορίας του). Στὴν πάλιν γιὰ ν’ ἀπαντηθῶν αὐτὰ τὰ προβλήματα, ὅπως μπαίνουν σήμερα, στὴ θεωρία (μὲ τὴν θέθαια τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ τῆς κριτικῆς ἀρχειολογίας τῆς παράδοσης τοῦ παγκόσμιου ἐπανάστατικοῦ ἐργατικοῦ κινήματος) καὶ στὴν πράξη, ἀναπτύσσεται ἡ ἐπανάστατικὴ ἀριστερά (θεωρητικὰ, ὁργανωτικὰ, πρακτικὰ) γιὰ νὰ φτάσει σὲ σημεῖο τῆς δημιουργίας

γιὰ τοῦ ἐπανάστατικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης.

ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΑΥΤΗΣ, τῆς ἀλληλοσυσχέτισης ἀνάμεσα στὰ προβλήματα ὁργάνωσης τοῦ μαζικοῦ κινήματος καὶ τῆς πρωτοπορίας του, ἡ «Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση» καλεῖ ὅλους τοὺς ἐπανάστατες ἀριστεροὺς ν’ ἀγωνιστοῦν μαζὶ τῆς:

— Γιὰ τὸ δῆλωμα καὶ τὸ στέριωμα τῶν ἐπιτροπῶν βάσης μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη.

— Γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουμε τὶς Ἐργατικὲς Ἐπιτροπὲς Βάσης μὲ τὴν ἱκανότητα νὰ στρέψουν τὶς αὐθόρμητες λαϊκὲς κινητοποιήσεις ἐνάντια στὴν ἐξουσία τῶν ἱμπεριαλιστῶν καὶ τῶν καπιταλιστῶν, ἐνάντια στὴ χούντα: Μὲ τὴν προπαγάνδα καὶ τὴν ἀγκιτάτσια ἐνάντια στὰ πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ προγράμματα πού προωθεῖ ἡ χούντα γιὰ λογαριασμὸ τῶν ξένων καὶ ντόπιων μονοπωλίων σὲ βάρος τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἐνάντια στὴ γενικὴ ἐπίθεση τοῦ κεφαλαίου γιὰ τὴν μονοπωλοποίηση καὶ ὁλοποίηση τῆς καθημερινῆς ἐκμετάλλευσης. Ἐνάντια, ἀκόμα, στὶς μονοθέσεις τῶν ἀσπέντων πολιτικῶν, πού προσπαθοῦν νὰ ἐξυπηρετήσουν «δημοκρατικὰ» τὰ ἴδια συμφέροντα.

— Γιὰ νὰ προωθήσουμε τὴν ἐπανάστατικὴ συμμαχία ἐργατῶν — ἀγροτῶν — φοιτητῶν, καταγγέλλοντας στὴν ἐργατικὴ τάξη τὰ μέτρα τῆς χούντας σὲ βάρος τῶν ἀγροτῶν (μαζικὴ προλεταριοποίηση) καὶ τῶν φοιτητῶν (παῖδα τῶν μονοπωλίων), σὲν κομμάτι τῆς ἴδιας καπιταλιστικῆς ἐπίθεσης.

— Γιὰ νὰ ξεσκεπάσουμε τὸ ρόλο τῶν ρεφορμιστῶν, ἐξηγώντας πῶς ἡ μαζικὴ τους δουλειὰ καθορίζεται σὲ τελικὴ ἀνάλυση ἀπ’ τὴν συσπείρωσή τους πολιτικὴ μὲ τοὺς ἀστούς, πῶς ἡ πολιτικὴ αὐτὴ ἀπαίτει νὰ μετατρέπονται οἱ ἐργατικὲς ὁργανώσεις σὲ ὅργανα ταξικῆς συσπείρωσης. Ἡ στρατηγικὴ τῆς «Προχωρημένης» ἡ «Ἀνανεωμένης» ἡ «Ἀποκαταστημένης» δημοκρατίας, πού ὑπόσχομαι τόσο οἱ Κολιγιαννικοὶ ὅσο καὶ τὸ Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ, σημαίνει φυσικὰ ὅτι καὶ τὰ δύο αὐτὰ «κομμουνιστικὰ» κόμματα ἔχουν γίνει οἱ καλλίτεροι προπαγανδιστές τῶν ἀσπέντων τῆς ἀσπικῆς «δημοκρατίας», «ἀνάπτυξης» κλπ. μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη. Καὶ ἐπειδὴ, θεδαια, δὲν μποροῦν νὰ κινητοποιήσουν τὴν ἐργατικὴ τάξη γιὰ νὰ ζητήσουν μεγαλύτερη καὶ καλλίτερη ἐκμετάλλευση (γιατὶ αὐτὸ σημαίνει «δημοκρατικὴ ἀνάπτυξη» στὶς σημερινὲς συνθήκες, ἰδιαίτερα μέσα στὴν ΕΟΚ), εἶναι ἀναγκαῖο νὰ προσπαθοῦν νὰ καλοὺσσουν κάθε αὐθόρμητο ἐργατικὸ ἀγῶνα μέσα σὲ οὐχί, πού οἱ ἴδιοι ἔχουν προκαθορίσει μαζὶ μὲ τοὺς «δημοκράτες» συμμαχούς τους. Γι’ αὐτὸ, παρ’ ὅλες τὶς «ὁμολογίες» γιὰ «σφάλματα» τοῦ παρελθόντος, πού προσπαθοῦν νὰ φορτώσουν οἱ μὲν στοὺς δῆ, συναγωνίζονται ποῖος θὰ πρωτοσπῇ μαζικὲς ἀντικατοικτορικὲς... σφραγίδες (Α.Ε.Μ., Ε.Σ.Α.Κ.).

— Τέλος, πρέπει ν’ ἀγωνιστοῦμε, γιὰ νὰ ἐκνοστήσουμε μέσα στὶς μάχες τὸ δράμα τῆς σοσιαλιστικῆς ἀλλαγῆς, πού ὅμως μὲ τὴν σταλινικὴ ἀντεπανάσταση. Νὰ διακηρύξουμε ἀνοικτὰ, πῶς δὲν εἴμαστε ἄλλα καὶ μόνο οἱ πῶς συνεπείς καὶ πῶς δραστήριοι ἀγωνιστές ἐνάντια στὴ χούντα, ἀλλὰ κατὰ παραπάνω: πῶς παλεύουμε γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ, γιὰ τὴν ἐργατικὴ ἐξουσία.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΜΟΝΟΠΩΛΙΩΝ! ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΒΑΣΗΣ! ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΧΟΥΝΤΑ, ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΕΡΓΑΤΩΝ — ΑΓΡΟΤΩΝ — ΦΟΙΤΗΤΩΝ, ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ!

η Μαρξ

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴ

«ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

Ἀλληλογραφία:

Διεύθυνση γιὰ ἀλληλογραφία:

J.F.G. — ΜΑΜΗ

2 HAMBURG 13

POSTFACH 132121

DEUTSCHLAND

Συνδρομές:

Γιὰ συνδρομές καὶ γιὰ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση, ἐπιταγὲς σὲ λογαριασμὸ:

J. F. GEHR

POSTSCHECKAMT HAMBURG

POSTSCHECKKONTO NR. 63313

Υπεύθυνος — Verantwortlich:

PETER WICKENDEN

41, Falkland Road, London NW5

Printed by:

Spectrum Litho Ltd.

77, Leonard Street, London, E.C.2

Tel.: 739 4252

«ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

ΜΟΝΟΝ ΜΙΑ ΞΕΚΑΘΑΡΑ επαναστατική γραμμή της τάξης στο οικονομικό, πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο, επιτρέπει στα συνδικάτα από τη μία να ικανοποιήσουν τους στόχους τους και από την άλλη να προστατέψουν τα άμεσα συμφέροντα όλων των εργατών (Μάρξ και Έγκελς για τα εργατικά συνδικάτα).

ΣΗΜΕΡΑ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ γραμμή της τάξης για τα εργατικά συνδικάτα προσδιορίζεται, από τη μία, από το τί θέλει να πετύχει αυτή την περίοδο ο καπιταλισμός στην Ελλάδα, όπως αυτό συγκεκριμενοποιείται στην οικονομική, πολιτική και ιδεολογική καταπίεση που ασκούν ενάντια στην εργατική τάξη και το μαζικό κίνημα οι καπιταλιστές και η χούντα τους, και από την άλλη, από το σημερινό επίπεδο συνείδησης και δράνωσης, όπου βρίσκεται το μαζικό κίνημα. Γι' αυτό βασικός στόχος για το εργατικό κίνημα είναι να μην αφήσει τους καπιταλιστές και το χουντικό κράτος τους να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους, που στηρίζονται στη μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης.

Όχι στα μεγαλύτερα, άποδοτικάτερα και πιο μοντέρνα εργοστάσια σε βάρος της εργατικής τάξης, ο μόνος τρόπος που μπορούν να πραγματοποιηθούν μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Αυτό σημαίνει συστηματική πάλη για να οργανωθούν οι εργάτες (στην πλειοψηφία τους νέοι), που δουλεύουν σ' αυτά τα εργοστάσια, που μετρή τι τώρα έχουν κρατήσει μακριά από κάθε προσπάθεια να διεκδικήσουν άνοιχτα και οργανωμένα τα συνδικαλιστικά τους δικαιώματα.

Όχι στη φτηνή γυναικεία και νεολαϊστική εργατική δύναμη, που ανεβάζει το γενικόταρο επίπεδο εκμετάλλευσης. Αυτό σημαίνει κοινός άγώνας γυναικών, αντρών και νέων εργατών ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση. Όχι χαμηλότερα μεροκάματα για τις γυναίκες και τους νέους.

Όχι στις άπολυσεις εργατών, όπλο των καπιταλιστών ενάντια στο εργατικό κίνημα στη διαδικασία εκσυγχρονισμού των βιομηχανιών τους. Οι εργάτες δεν αφήνουν τους καπιταλιστές να μεγαλώνουν τα κέρδη τους σε βάρος της δικής τους ζωής.

Όχι στις προτάσεις των βιομηχανιών για ώρομισθίο, σά λύση δόθεν στο «πρόβλημα εργατικών χεριών». Γιατί αυτό σημαίνει περισσότερα εργατικά «άτυχηματα», σημαίνει μη εξασφάλιση της διάρκειας απασχόλησης του εργάτη, σημαίνει μεγαλύτερη κατά λεπτό εκμετάλλευση.

Όχι στα εκσυγχρονισμένα ωράρια κάτω από όρους που επιβάλλουν οι καπιταλιστές, που από τη μία θέλουν να πετύχουν μεγαλύτερη απόδοση των εργαζόμενων κι απ' την άλλη να δ εμφανίσουν και σάν παραχώρηση. Στη διεκδίκηση, λόγω χέρη, των εμπορεύσιμων για άνθρωπίνότερες συνθήκες δουλειάς, οι έμποροι και το χουντικό συνδικάτο προσπαθούν να οδηγήσουν τον άγωνα πρὸς τὰ εκεί που εξυπηρετεί τους ίδιους: περισσότερες συνολικά ώρες υπεράσπιση συνεργασίας μέσα στα εργατικά σωμάτια και υποστήριζε μία συνεπή επαναστατική γραμμή.

ΦΥΣΙΚΑ, ΑΦΟΥ η κριτική δεν έντοπιζει ότι ακριβώς η πολιτική ταξικής συνεργασίας έμπόδισε το συνδικαλιστικό κίνημα ν' αναπτυχθεί και να ξεπεράσει τη ρεφορμιστική πολιτική, που του έπέβαλε η συνδικαλιστική ήγεσία και που σέ τελική ανάλυση δοήθηκε στη σταδιακή άποσύνθεσή του, που άρχισε πριν απ' τη δικτατορία, τελικά το ΚΚΕ έπιχειρεί να ξενατήσει τον ίδιο φαύλο κύκλο ξανά απ' την αρχή.

Έτσι, σά πλαίσια της «άνανευμένης» δημοκρατίας που προβάλλουν τόσο οι Κολιγισαννικοί όσο και το Γραφείο Έσωτερικού, μάς μιλάνε για τὸ ρόλο που θά παίζουν τα «δημοκρατικά» συνδικάτα στην οικονομική ανάπτυξη και στὸν Έλεγχο τὸν μονοπωλίων, όπου πολὺ προγραμματισμένως και «δημοκρατικά» θά διαιωνίζεται η καταπίεση του κεφάλαιου πάνω στην εργατική τάξη με τὴν υποστήριξη μίας χούφτας γραφειοκρατῶν εργατικής προέλευσης.

Καί ἐδὼ ἀκριβῶς είναι που δημιουργείται ο φαύλος κύκλος τῆς ἀδυναμίας τοῦ Κ.Κ.Ε. νὰ ἔχει ὀργανωμένο Έλεγχο σὰ εργατικά συνδικάτα. Διηλαθῆ, μὴ μπορώμεν σὲ μιά δεδομένη ιστορική στιγμή νὰ τὸν ἀποκτήσει, ὅπως τὸ γαλλικό και τὸ ἰταλικό Κ.Κ., ἀλλὰ ὅμως ἐφαρμόζοντας τὴν πολιτική ταξικής συνεργασίας παρὰ τὴν ἑλληνική του, τὸ ΚΚΕ ἀναγκάζεται νὰ υποβάλλει κάθε φορά τὸ τμήμα τῆς εργατικής τάξης, που καταφέρνει νὰ ἐλέγξει, κάτω ἀπ' τὸν ἀπάλυτο Έλεγχο τὸν ἀστών. Έτσι ἡ ἐξέλιξη αὐτοῦ τοῦ τμήματος (ἀποπροσανατολισμός του, διάλυση του), καθορίζεται ἀποκλειστικά ἀπὸ τὴς διαδικασίες, που οἱ ἀστοὶ τοῦ ἐπιβάλλουν. Παραδείγματα ἡ περίοδος Παπανδρέου (ἀποπροσανατολισμός) και ἡ δικτατορία (διάλυση). Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, παρ' ὅλο που τὸ ΚΚΕ βάζει σὰ στόχους του τοὺς ἴδιους με τὸ ΚΚΙ και τὸ ΚΚΓ, δηλαδή χρησιμοποιώντας τὴν ὀργανωμένη εργατική δύναμη τὸν συνδικάτον νὰ πιέξει γιὰ τὴν ὄση συμμετοχή του στίς κοινωδουλευτικές μανούρες τὸν ἀστικὸν κομμάτιον, σὸ τέλος δὲν καταφέρνει οὔτε τοὺς ἀστούς νὰ πείσει νὰ τὸ ἀναγνωρίσουν οὔτε τὴν εργατική τάξη νὰ ὀργανωσέν κατὰ ἀπὸ τὸν ἑλεγχό του, και καταλήγει νὰ χρησιμοποιεῖ σὸν πίεση συνδικάτα σφραγιζέας, ὅπως τὸ Δ.Σ.Κ. πρὶν τὴ δικτατορία και τὸ ΑΕΜ και ΕΣΑΚ σήμερα.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ στὸ συνδικαλιστικό κίνημα σάν κομμάτι τοῦ μαζικοῦ κινήματος σημαίνει κατὰ ἀπὸ τὴς σημερινῆς συνθήκες πάλη γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουμε τοὺς καπιταλιστές νὰ προχωρήσουν σὴν ἔνταση τῆς εκμετάλλευσης τὸν εργαζόμενον, γιὰ νὰ χτυπήσουμε κάθε προσπάθεια που πάει νὰ μπλοκάρει τὸ εργατικό κίνημα σὲ νομικές και δικαστικές μανούρες, γιὰ νὰ διωξόμεν τοὺς διορισμένους ἀπὸ τὰ συνδικάτα ἐξασφαλίζοντας τὸν ἑλεγχό τους ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν εργατική τάξη.

ἐπίθεση χτίζουμε μας ἐλευθερίες

(βλέπε ΚΟΜΕΠ Μάης - Ιούνης 72), τὸ Γραφείο Έσωτερικού υποστηρίζει ότι ο λόγος που τελικά διαλύθηκε τὸ εργατικό κίνημα ἦταν ὄχι γιὰτὶ ἡ ΕΔΑ καλούπωσε τοὺς ἄριστους εργάτες σὲ κινήσεις και συνεργασίες ἐλεγχόμενες ἀπὸ δεξιούς και κεντρώους εργάτοπότερες (συνμαχία 115, Εὐρεία Δημοκρατική Συνδικαλιστική Συνεργασία τῆς Ἀθῆνας κ.ά.), ἀλλὰ ἀντίθετα γιὰτὶ δὲν προχώρησε σὲ ἀκόμα πιο πλατεία «συνεπή» ἐνότητα και με συνδικαλιστές - ρεφορμιστές («παράδειγμα ο Λυκιαρδόπουλος τῶν οἰκοδόμων»). Ἀντί, λοιπόν, ἡ κριτική νὰ γίνεται γιὰ τὴν ἑλλειψη ἐπαναστατικής γραμμῆς ἀπὸ τὸ κόμμα, ἀντίθετα, γίνεται κριτική ὅτι ἡ συνεργασία ἔπρεπε νὰ περιλάβει ὅλους τοὺς εργάτοπότερες. Λές και ἡ συνεργασία δὲν εἶχε φτάσει κιόλας τὴς δισατάσεις τοῦ ξεπουλήματος, λές και τὸ ΚΚΕ δὲν προσπαθοῦσε ἤδη ἐξουδετερῶσει κάθε συνδικαλιστική πὸν ἀντιμαχόχταν τὴν υπεράσπιση συνεργασίας μέσα στα εργατικά σωμάτια και ὁποστήριζε μιά συνεπή επαναστατική γραμμή.

ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΟ Κ.Κ.Ε., ΛΟΓΩ τῆς συγκεκριμένης ἱστορικής τὸν ἀνάπτυξης, δὲν εἶχε ποτὶ τὴ δυνατότητα νὰ δημιουργήσει ξεχωριστὰ κομμουνιστικά εργατικά συνδικάτα, που νὰ ἑλέγχουν ἀποκλειστικά ἀπὸ τὸ κόμμα. Αὐτὴ ἡ ἐξέλιξη ἀπέκλεισε τὴν ἀνάπτυξη ἐμεσης σχέσης μεταξὺ εργατικής τάξης ὀργανωμένης σὲ συνδικάτα με ἀποκλειστικές οικονομικές διεκδικήσεις ἀπὸ τὴ μία μεριά και πολιτικό καθοδηγητικό κόμματος, που νὰ μετατρέψει αὐτὲς τὴς διεκδικήσεις σὲ πολιτική πράξη ἔχοντας τὴ συνδικαλιστική βάση σὲ στῆριγμα γιὰ νὰ τὸ πετύχει, ἀπ' τὴν ἄλλη, ὅπως συμβαίνει σὲ τὴ Γαλλία και τὴ Ἴταλία.

ΑΥΤΗ Η ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ἀντίληψη γιὰ τὸ ρόλο και τὴ σχέση συνδικάτου και κόμματος, συνδυασμένη με τὴν πολιτική ταξικής συνεργασίας τὸν ρεφορμιστικὸν κομμουνιστικὸν κομμάτιον, περιορίζει τοὺς ἄγῶνες τῆς εργατικής τάξης σ' αὐτοὺς πὸ δοηθοῦν ἕνα ἀντεπαναστατικό «κοινὸ πρόγραμμα» ἔξοσας ἀστών - ρεφορμιστών.

Συγκεκριμένο παράδειγμα ἡ Γαλλία, ὅπου ο Μαρσαί (Γ.Γ. τοῦ Κ.Κ.Γ.), γιὰ νὰ καθιστῶσται τοὺς ἀστούς συμμάχους (Σοσιαλιστικὸ Κόμμα, Ριζοσπάστες) γιὰ τὴν προσαρμὸν τοῦ κράτους στὴς σημερινές ἀνάγκες τοῦ μονοπωλιακοῦ καπιταλισμοῦ σὴν Ελλάδα, ὁποστηρίζει ὅτι οἱ συνδικαλιστικές ἡγεσίες θά ἔπρεπε πολὺ πιο ὀργανωμέναν νὰ λαοβαίνουν μέρος σὰ κρατικά ὄργανα, που διαμορφώνουν τὴν πολιτική γιὰ τὰ μονοπάτια.

Οὕτε ἱστορικά, ἀλλὰ οὔτε και σήμερα ξεφνικά οἱ ἀστοὶ θέλουν τὴν εργατική τάξη ὀργανωμένη και μαχητική, νὰ ἀμύνεται και νὰ ἀντεπιτίθεται σὴν εκμετάλλευση, που τὴς ἐπιβάλλουν συνεχῶς οἱ ἴδιοι. Γι' αὐτὸ και ἡ σημερινὴ τους κριτική σὴ χούντα γιὰ τὴ μὴ «δημοκρατική» ἐκπροσώπηση τῆς εργατικής τάξης είναι τόσο «δημοκρατική» ὅσο και ο «δημοκρατικὸς» συνδικαλισμός που ἐπιβάδανε πᾶν σὴ μαχητική εργατική τάξη σὴν περίοδο 1964—67.

εργατικά συνδικάτα.

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΗ προσπάθησε ἡ χούντα, χωρὶς νὰ καταργήσει τὴν παλιά συνδικαλιστική δομή (σωματεία — ὁμοσπονδίες — συνομοσπονδία και παρῶλληλα εργατικά κέντρα), νὰ δώσει τὴ δύναμη σὰ συγκεντρωτικά ὄργανα (δευτεροβάθμια, τριτοβάθμια), διορίζοντας ἐκεῖ τοὺς εργάτοπότερες τῆς ρίχνοντας οὐσιαστικά τὰ σωματεία σὴν ἀνυπαρξία. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ οὔτε κᾶν ἔχουν διορισμένη διοίκηση και παρμένουν σὰ μιά σκέτη σφραγίδα. Ἀλλοῦ ἡ «υπαρξία» τοὺς δὲν είναι γνωστή οὔτε στοὺς ἐργαζόμενους τοῦ κλάδου. Σ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ δὲν δυσκολεῖται πολὺ ἡ χούντα ἀκριβῶς λόγω τῆς γραφειοκρατικής δομῆς τὸν ἴδιον τὸν συνδικάτον και πρὶν ἀπ' τὴ δικτατορία. Παρ' ὅλους τοὺς εργατικούς ἄγῶνες γιὰ τὸν Έλεγχο τὸν συνδικάτον ἀπ' τοὺς εργάτες και ὄχι ἀπ' τοὺς ἐγκάθετους τὸν καπιταλιστῶν, οἱ δημοκρατικὲς διεδικασίες ἴσχαν μόνον σὲ μερικά σωματεία, ἐνὼ τὰ περισσότερα δευτεροβάθμια ἢ τριτοβάθμια ὄργανα ἔταν κάτω ἀπὸ κρατικό Έλεγχο με λίγες ἐξαιρέσεις, ὅπου τὸν Έλεγχο εἶχε ἡ υπεράσπιση συμμαχία ἀστών - ρεφορμιστών.

Η ΧΟΥΝΤΑ, ΔΙΑΛΥΟΝΤΑΣ και παγώνοντας κάθε εργατική πάλη σὰ σωματεία, προχώρησε σὸ διορισμὸ δικῶν τῆς συμβουλίων στὶς Ὅμοσπονδίες, τὰ Έργατικά Κέντρα και τὴ ΓΣΕΕ. Στὰ διάφορα, ὅμως, κρατικά ὄργανα, ἐπιτροπές και συμβουλία εργατικής πολιτικής (μισθοί, ἀπασχόληση, τιμές, συντάξεις), οἱ χουντικοὶ ἐγκάθετοι τὸν συνδικαλισμοῦ δὲν παίζουν κανένα ρόλο στὸν προσδιορισμὸ τὸν μέτρον. Έτσι, στεροῦνται και τῆς παραμικρῆς νομιμοποίησης ὅτι δῆθεν προβάλλουν και προωθοῦν τὰ συνδικαλιστικά συμφέροντα σὰ κυβερνητικά ὄργανα. Ἀπέναντι σὴν αὐθόνομη μαχητικότητα τὸν εργαζόμενον προσπαθοῦν νὰ κρατηθοῦν σὴ θέση του με ὁπνημένη διαμαρτυρία πρὸς τὴν κυβέρνηση ἡ καλυπτόνοντας τῆς ἀντιδράσεις σὲ αἰτήματα που νὰ δολεῖουν τὸν εργοδότες.

Πρόσφορα παραδείγματα είναι οἱ κινητοποιήσεις τὸν εμπορεύσιμων ἐνάντια σὴν ἐντατικοποίηση τῆς ἀπασχόλησῆς τους, που — σὲ μιά περίοδο κρίσης και γι' αὐτὸ συγκέντρωσης τοῦ ἐμπορικοῦ κεφάλαιου — οἱ ἔμποροι προσπαθοῦν νὰ τοὺς ἐπιβάλλουν γιὰ νὰ διατηρήσουν τὰ κέρδη τους. Αὐτὸ τὸ ξεσάκωμα οἱ διορισμένοι τοῦ συνδικάτου ἐπιχειροῦν νὰ τὸ κλιμακώσουν πρὸς ἕνα συνεχῆ ὁράριο, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ ὅρους που συμφέρον στοὺς ἐμπόρους. Ἡ ἴδια ταχτική ἐπαναλαμβάνεται και με τὴς ὁμοσπονδίες τραπεζιτικῶν και ἰδιοτικῶν ὑπαλλήλων, ἀπὸ ἀφορμὴ τὰ νομοθετικά διατάγματα γιὰ τὴν κατάργηση δικαιωμάτων, που κέρδισαν οἱ εργαζόμενοι μετὰ ἀπὸ ἄγῶνες.

Όλα αὐτὰ σηματοῖουν πᾶς ο ρόλος τοῦ χωροφύλακα, που τὰ συνδικάτα παίζουν κάτω ἀπ' τὴ χούντα, θά πέφει σὲ λίγο νὰ είναι ἀποτελεσματικός: ἡ μὴ δυνατότητα ἔκφρασης, ὀργάνωσης και πάλης τὸν εργατῶν γιὰ τὴς διεκδικήσεις τους μέσα τὸν χουντικῶν συνδικάτων, τοὺς σπρώχνει νὰ ὀργανώνονται μόνοι τους και νὰ προχωροῦν οἱ ἴδιοι στίς διεκδικήσεις τους. Έτσι, ἡ χούντα είναι ἀνίκανη νὰ χρησιμοποιήσει τὰ συνδικάτα σάν ιδεολογικά ὄργανα τοῦ κράτους, που νὰ προσπαθοῦν νὰ σφύρουν τὴν εργατική τάξη σὲ μιά πολιτική υποστήριξης ἡ τοῦλάχιστον ἀνοχής τῆς κυβερνητικής πολιτικής. Ἀντίθετα, χρησιμοποιώντας τα σάν γυμνὸ καταπιεστικό μηχανισμό τῆς είναι δύσκολο, στὸν τομέα αὐτὸ, νὰ ἐξυπηρετήσει μακρόχρονα τὰ συμφέροντα τὸν μονοπωλίων.

ΕΠΙΦΑΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η ΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ἀντιπολίτευση, που συμφωνεῖ με τοὺς νόμους - πλαίσια τῆς χούντας — γιὰ τὴν προσαρμὸν τοῦ κράτους στὴς σημερινές ἀνάγκες τοῦ μονοπωλιακοῦ καπιταλισμοῦ σὴν Ελλάδα, ὁποστηρίζει ὅτι οἱ συνδικαλιστικές ἡγεσίες θά ἔπρεπε πολὺ πιο ὀργανωμέναν νὰ λαοβαίνουν μέρος σὰ κρατικά ὄργανα, που διαμορφώνουν τὴν πολιτική γιὰ τὰ μονοπάτια.

Οὕτε ἱστορικά, ἀλλὰ οὔτε και σήμερα ξεφνικά οἱ ἀστοὶ θέλουν τὴν εργατική τάξη ὀργανωμένη και μαχητική, νὰ ἀμύνεται και νὰ ἀντεπιτίθεται σὴν εκμετάλλευση, που τὴς ἐπιβάλλουν συνεχῶς οἱ ἴδιοι. Γι' αὐτὸ και ἡ σημερινὴ τους κριτική σὴ χούντα γιὰ τὴ μὴ «δημοκρατική» ἐκπροσώπηση τῆς εργατικής τάξης είναι τόσο «δημοκρατική» ὅσο και ο «δημοκρατικὸς» συνδικαλισμός που ἐπιβάδανε πᾶν σὴ μαχητική εργατική τάξη σὴν περίοδο 1964—67.

Ἐνάντια στὴν καπιταλιστική τὶς ταξικές

ΑΦΘΟΝΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΧΕΡΙΑ γιὰ εκμετάλλευση είναι τὸ αἷτημα τὸν καπιταλιστῶν αὐτὸ τὸν καιρὸ και ἡ χούντα φροντίζει συνέλεια γιὰ τὴν ἱκανοποίηση του, ἐνὼ ἡ ἀστική ἀντιπολίτευση ὑπόσχεται τὴν κολλίτερη και ἀποδοτικότερη ὀργάνωση τῆς εκμετάλλευσης. Ἡ ὄλη συζήτηση μεταξὺ ΣΕΒ, χούντας και ἀστικής μονοπωλιακῆς ἀντιπολίτευσης γύρω ἀπ' τὴν «ἑλλειψη» εργατικῶν χεριῶν ἦταν ἡ πιο σαφῆς προσπάθεια νὰ συμβάλει τὸ καθένα ἀπὸ τὰ τρία μέρη, με συγκεκριμένες προτάσεις και πολιτική, σὴν ὀργάνωση μίας ἐμμενέρας εργατικής δύναμης», δηλαδή — κρίνοντας ἀπ' τὴς πρόσφοτες ἐμπειρίες τὸν εργατῶν — σὴν πιο ὀργανωμένη εκμετάλλευση.

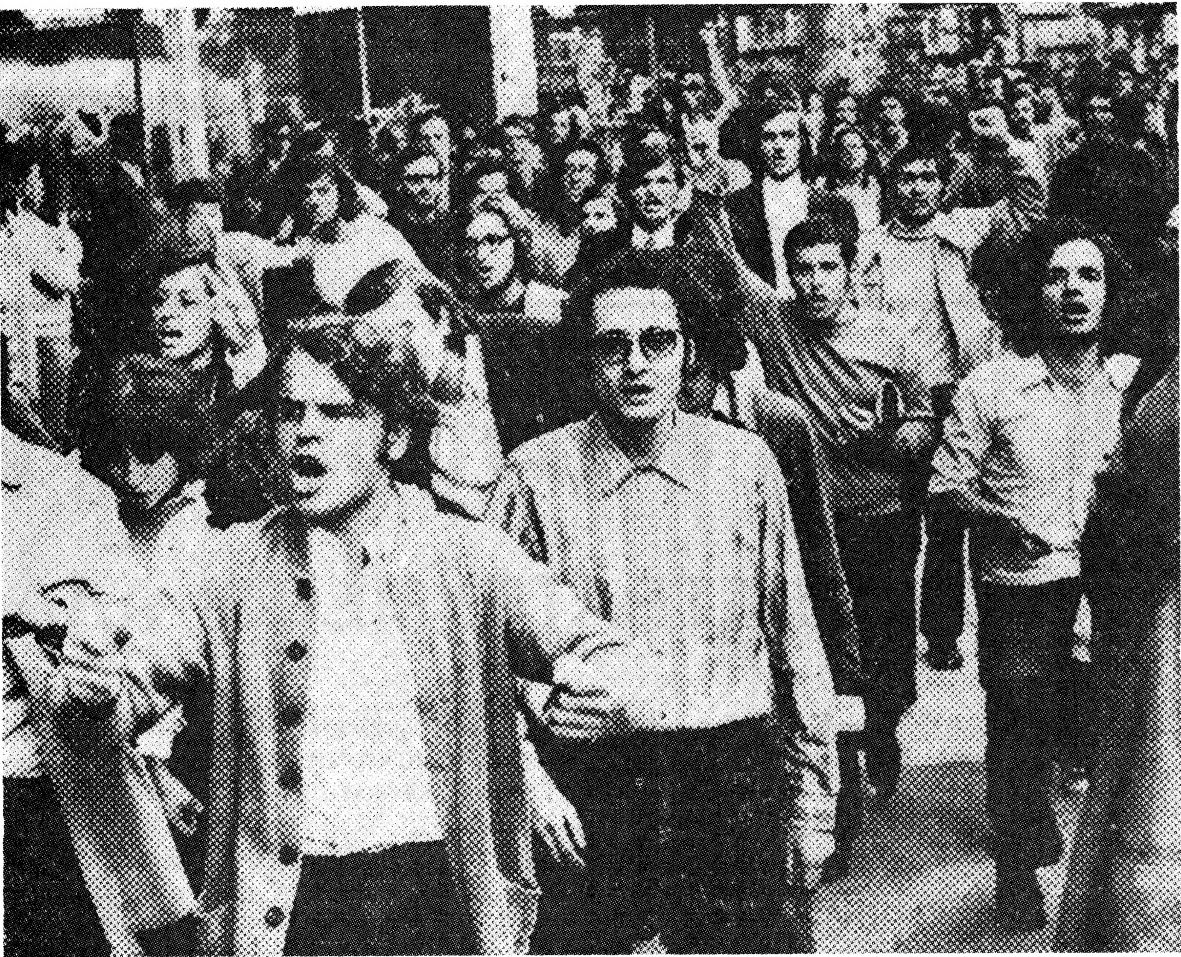
ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΟ, ὅπου τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο ἔχει γίνεἰ ἡ βασική και καθοριστική μορφή τῆς παραγωγικής διαδικασίας και σὴν Ελλάδα, οἱ καπιταλιστὲς και τὸ κράτος τους προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν συνθήκες δουλειᾶς και μέτρον, που νὰ τοὺς ἐπιτρέπουν τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ εκμετάλλευση τῆς εργατικής τάξης. Με τὴν ἀναδιάρθρωση και ἀναπροσαρμογὴ τὸν μονοπωλίων σὲ διεθνή πλαίσια (ἐπέκταση Κοινῆς Ἀγορᾶς, μεγαλύτερο ἀμοιβαῖο ἔνσυνια ΕΠΑ — ΕΣΣΔ, πρόσφοτα ἀνοίγματα πρὸς τὴν Κίνα), ὅπου ο συναγωνισμός τους ὅλο και αὐξάνει, ἔχουν ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλίζουν συνεχῶς τὸν ὀργανωμένο Έλεγχο πάνω σὴν εργατική τάξη, που νὰ μὴν ἀφήνει πιά τὴς συνθήκες τῆς ἀπασχόλησῆς τῆς σὸ τυχαία. Δεδομένου δὲ ὅτι τόσο οἱ Ἕλληνες ὅσο και οἱ ξένοι καπιταλιστές, που ἐπενδύουν σὴν Ελλάδα δὲν καθορίζουν τὴν παραγωγή τους βάσει τὸν ἑλληνικῶν ἀλλὰ τὸν διεθνῶν συνθηκῶν, ὅλο τους ζητοῦν νὰ είναι ἐξασφαλισμένα τὰ κέρδη τους, με τὸ νὰ ὑπάρχει ὀργάνωση σὴν ἀπασχόληση τῆς εργατικής δύναμης. Θέλουν νὰ ὑπάρχει κινητικότητα σὴν εργατική δύναμη, που νὰ τοὺς ἐξασφαλίζει τὴν εὐκόλη και ἄμεση χρησιμοποίησης πρῶτων, ἐδικειμένων και φτηνῶν εργατικῶν χεριῶν.

Κατὶ τέτοιο τοὺς φαίνεται παραστατοποίησησμο σὴν Ελλάδα, πρῶτα γιὰτὶ ὑπάρχει τεράστια ἀγροτική ὑποαπασχόληση, που είναι ἡ «πρώτη ὄλη» γιὰ μιά τέτοια διαδικασία και ἔπειτα γιὰτὶ ὑπάρχουν ἀνεκμετάλλεα χέρια στίς πόλεις — εἰτε ἀνέργοι που ἔχουν ἀπολυθεῖ ἀπὸ βιομηχανικά ἢ ἐμπορικά καταστήματα που κλείνουν, εἰτε στρώματα που ποτὶ μετρή σήμερα δὲν εἶχαν μπεῖ ἄμεσα μέσα σὴν καπιταλιστική παραγωγική διαδικασία (γυναίκες, φοιτητές).

ΑΚΡΙΒΩΣ Σ' ΑΥΤΗ τὴν «ὁμολή» ἐξέλιξη τῆς εκμεταλλευτικής διαδικασίας ἔρχεται σάν ἕνα ἐμπόδιο αὐτὸ, γιὰ ἅλνα χρόνια οἱ καπιταλιστὲς ἔχουν σάν προσαρμὴ λύση σὸ πρόβλημα τῆς ἀνεργίας, δηλαδή ἡ μετανάστευση, ὅπου σπρώχνουν τοὺς εργάτες ὅταν δὲν τοὺς χρειάζονται. Δὲν μποροῦν πιά οἱ καπιταλιστές σὴν Ελλάδα νὰ προσπαθοῦν ἀπομονομενῶνα νὰ ἔχουν ἀπ' τὴ μία εὐνοϊκές συνθήκες εκμετάλλευσης ἀλλὰ κι ἀπ' τὴν ἄλλη νὰ ὑπάρχει και ἡ διέξοδος τῆς μετανάστευσης — βολέϊδα σὲ περίοδο μεγάλης ἀνεργίας. Γιατὶ ο μεταναστευτικός μηχανισμός, που διοχετεύει τὸ κολλίτερο εργατικό δυναμικὸ σὴ Γερμανία στέκεται ἐμπόδιο στίς προσπάθειές τους νὰ στήσουν μοντέρνα ἀγορὰ ἐργασίας σὴν Ελλάδα. Γι' αὐτὸ φά-

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ άρχισε με μιá καινούργια επίθεση τής χούντας και του μονοπωλιακού κεφάλαιου ενάντια στους φοιτητές. Κατεύθυνση είχε τη μονοπωλιακή αναδιάρθρωση τής εκπαίδευσης: δημοσιεύτηκε το προσχέδιο του Καταστατικού Χάρτη τής ανώτατης εκπαίδευσης. Ένα χρόνο τώρα το έτοιμαζε μιá επιτροπή πανεπιστημιακών, διωμύχανων κ.ά., μέσα στα πλαίσια τής γενικότερης χουντικής πολιτικής. Όπως ξέρουμε, ή χούντα γενική πολιτική έχει το μονοπωλιακό μετασχηματισμό τής ελληνικής καπιταλιστικής κοινωνίας, τήν ένταση και συστηματοποίηση τής ελληνικής καπιταλιστικής κοινωνίας, τήν ένταση και συστηματοποίηση τής καταπίεσης ενάντια στο λαϊκό κίνημα και τīs οργανώσεις που υπερασπίζονται τα συμφέροντά του.

Με τīs διατάξεις του Καταστατικού Χάρτη, το μονοπωλιακό κεφάλαιο και ό κρατικός μηχανισμός μπορούν να ρυθμίζουν άμεσα τή διοίκηση και λειτουργία τών 'Ανώτατων 'Εκπαιδευτικών 'Ιδρυμάτων, τīs έρουνες, τή διδασκαλία: εντέίνεται ό ρυθμός δουλειάς τών φοιτητών, δηλαδή τó ξεχούμισμά τους γιά να γίνουν πιό καλό δυναμικό αόριο στην ύπηρεσία τών μονοπωλίων: εντέίνεται ή καταπίεση ενάντια στο φοιτητικό κίνημα, άμεσα (πειθαρχικό συμβόλαιο, άπαγορεύσεις κλπ.) και έμμεσα, με τή δημιουργία, δηλαδή, όργάνων, που να τó ελέγχουν (συμβόλαιο φοιτητικής μερίμνης, άπογύμνωση του συλλόγου από κάθε άρμοδιότητα).

«ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΥΛΛΕΛΕΥΣΗ!

ΕΞΩ Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ!»

ΠΩΣ ΒΛΕΠΑΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ τó φθινόπωρο; Τό θέμα που κυριαρχούσε ανάμεσα στους σπουδαστές ήταν οι έκλογές στους φοιτητικούς συλλόγους. Άπό τή μεριά τής χούντας και τών άφεντικών της, τών μονοπωλίων και του ίμπεριαλισμού, οι έλεγχομένες «έκλογές» ήταν ένα δόγμα στη διαδικασία τής «ομαλοποίησης» — στη διαδικασία δηλαδή που σκοπό έχει να βάλει στη θέση τών σημερινών μορφών τρομοκρατίας και καταπίεσης τών μαζών άλλες, πιό κατάλληλες γιά να προχωράει ή μονοπωλιακή συσσώρευση.

Άπό τή δικιά μας σκοπιά, τή σκοπιά του μαζικού κινήματος, έπρεπε να δρούμε τόν τρόπο να χτυπήσουμε τή χούντα, τήν όμολοποίηση και τά μονοπώλια. Ό προβληματισμός μας στρεφόταν σε δυό άξονες δράσης! Πρώτο, τήν πάλη γιά τήν κατάκτηση τής δυνατότητας ελεύθερης έκφρασης τής τρομοκρατικής ασφάλιτικής γιά τήν άποκρουση τής τρομοκρατικής ασφάλιτικής επέθεσης. Δεύτερο, τήν πάλη γύρω από μιá πλατφόρμα μας, διεκδικητική μαζί και πολιτική, που θα έστρεφε τήν αίχμη τής έντονια στα μονοπώλια και τήν κυβέρνηση τους, μιá πλατφόρμα, που θα καθρέφτιζε τó πώς οι συνεπείς αγωνιστές φοιτητές χρησιμοποιούν τīs δυνατότητες έκφρασης που καταχτούν. Έτσι, διατυπώσαμε μιá σειρά στόχους ενάντια στην τρομοκρατία, δάλαμε τīs βασικές γραμμές γιά τīs άμεσες διεκδικήσεις, συμφωνήσαμε να τīs δόσουμε με τήν άποκρουση όχι μόνο τών Ν.Δ. 93 και 180 αλλά και του καταστατικού χάρτη.

ΟΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΕΣ γιά τīs συνθήκες έκφρασης μας στις Γενικές Συνελεύσεις και τīs έκλογές έχουν άρchiσει. Φτάνουμε στις Γενικές Συνελεύσεις. Κι όλας από τήν τρομοκρατία τής ασφάλειας έχει φανερί πώς

ή χουντοκυβέρνηση δεν είναι σε θέση να κάνει πολλές παραχωρήσεις στο κίνημα — γιάτí τó φοβάται, γιάτí είναι άπομονωμένη. Στīs Γενικές Συνελεύσεις άξονας του άγώνα ήταν: έκλογή του πρόεδρου τής Γ.Σ., έκλογή έφορευτικής επιτροπής στις έκλογές. Μέσα στην άπομόνωσή τους, ή θέση του πρόεδρου τής Γ.Σ., που τή βαστούσαν αούδαίρετα οι διορισμένοι πρόεδροι τών διοικητικών συμβουλίων ήτανε τó μοναδικό τους όπλο γιά να φράζουν τήν άγανάχτηση τών φοιτητών. Γι' αυτό και λυσασμένα υπεράσπισαν οι διορισμένοι αυτή τους τή θέση. Οι φοιτητές συμπεριφέρονται γύρω άπ' τó αίτημα «έκλογη του πρόεδρου τής Συνέλευσης». Στīs πιό πολλές σχολές οι χουντικοί δεν ύποχωρούν. Ή άγανάχτηση τών σπουδαστών κορυφώνεται: «Είμαστε συνέλευση! έξω ή ασφάλεια!» Στīs πρώτοπóρες σχολές, οι φοιτητές έρχονται σε άμεση σύγκρουση με τά σχέδια τών χουντικών: άλλου ή Γενική Συνέλευση κληρώθηκε σε σώμα κι' έξωγαλε τή δικιά τής επιτροπή, άλλου, με πρώτη τή διεθόλωση τής Θεσσαλονίκης, ή σύγκρουση γίνεται δυναμική. Έκεί, ή χούντα φέρει μέσα στις Γενικές Συνελεύσεις «πείλοψηφία» χαφιέδων και τραμπούκων από στρατιωτικές σχολές κλπ. Άπ' έξω, λοκατζήδες, πολυδόλα στημένα, άσφαιρα στον άέρα. Σωστά οι φοιτητές άποχωρούν από τīs Γ.Σ. τών χαφιέδων, 500 άγωνιστές συγκροτούν διεθόλωση, πορεύα ως τή πλατεία τής Άγίας Σοφίας, με συνθήματα πολιτικά και κερδίζουν τή συμπαράσταση του λαού.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ άνεβαίνει γοργά σε σύγκριση ίδιως με τήν περασμένη άνοιξη. Οι φοιτητές, που έχουν μπει στην άγωνιστική διαδικασία καταλαβαίνουν όλο και πιό καλά τήν άνάγκη τής σταθερής και παράνομης δουλειάς, ξεπερνούν τīs άρχικές τους αταπάτες, άσφαλώνονται. Παράλληλα, πολλοί σπουδαστές, που είχαν έρρει άξεκαθάριστοι στις Γενικές Συνελεύσεις θλέπουν πιό καθαρά, καταλαβαίνουν πώς πρέπει να άγωνιστούν.

Με τή λήξη τών Γενικών Συνελεύσεων, άρχίζει άμεσα συντονισμένη επίθεση τών διορισμένων (Διοικητικά Συμβούλια και ΕΦΕΕ), τής Άσφάλειας τών πανεπιστημιακών άρχων και τής χουντοκυβέρνησης ενάντια στις κατακτήσεις, που άπόσπασε ή πάλη τών φοιτητών: ή ΕΦΕΕ άρνιέται να άναγνωρίσει τīs επιτροπές, λέει τήν πλειοψηφία τών σπουδαστών — «ομάδα τρομοκρατών και έξτρεμιστών», θορρεί πός μας βρ'ίζει όνομάζοντας τīs συνελεύσεις μας «γελοιογραφία σοβιέτ». Ή Άσφάλεια συνεχίζει τήν τρομοκρατία, όι πανεπιστημιακές άρχες άγνοούν τīs διαμαρτυρίες, ή κυβέρνηση άπειλεί με τīs δηλώσεις Σταματόπουλου. Οι σπουδαστές δεν φοβούνται. Άντίθετα θλέπουν πιό καθαρά ποιός είναι ό έχθρός, νιώθουν στο πετσί τους τήν όμολοποίηση: αντίστοιχα, θλέπουν τó όρια τής νόμιμης δουλειάς και τήν άνάγκη μαζικής - μαχητικής παρουσίας.

ΕΤΣΙ, ΜΕΣΑ στη διαδικασία άντεπίθεσης τών χουντικών και τών λακέδων τους, διαμορφώνεται ή στάση τών σπουδαστών: θα κάνουμε δυναμική άποχή — θα χτυπήσουμε τή χουντική όμολοποίηση, τή χούντα και τ' άφεντικά της. Ή Συνειδητή γιά τήν άποχή γίνεται μαζική, γιάτí μέσα στον άγώνα έχει γίνει ξεκάθαρο τó πού πέφτει τó βάρος, ή συνεπής άγωνιστική - έπαναστατική προοπτική κερδίζει έδοφος, τīs συμβιβαστικές τάσεις τīs χτυπάει ή ίδια ή ζωή. Ή δυναμική μας άποχή ήταν έτσι νίκη του κινήματος, πολιτική ήττα τής χούντας και τών άφεντικών της, που

Τό φοιτητικό κίνημα

Κερδίσαμε τών -καί τώρα

θλούν τήν περιφήμη όμολοποίηση γιά να άσκούν πιό βολικά τήν έκμετάλλευση. Καμμιά τρομοκρατία δεν μπορεί πιά να σπάσει τή μαζικοποίηση - μαχητικοποίηση, τó προχώρημα του κινήματος.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΑΖΙΚΟΣ άγώνας μετά τήν άποχή ήταν ή άπεργ'ια τών ύπομηχανικών. Κυρίαρχα στον τεχνικό αυτό κλάδο είναι τά μεγάλα μονοπώλια, ντόπια και, κυρίως, ξένα. Χρόνια τώρα οι πολιτικοί μηχανικοί και οι ύπομηχανικοί τσακώνονται γιά τά ψίχουλα που μένουν στην άκρη του τραπέζιού. Σήμερα, τó μονοπωλιακό κεφάλαιο χρειάζεται άλλου είδους τεχνικούς (βλέπε «Μαμή», Νο 15, άρθρο γιά τó φοιτητικό) και φτιάχνει τά Κέντρα Άνωτέρας Τεχνικής Έκπαίδευσης (ΚΑΤΕ). Ή χουντοκυβέρνηση, όργανο τών μονοπωλίων, αναλαβαίνει να εντάξει με τή βία τους ύπομηχανικούς στα ΚΑΤΕ. Οι σπουδαστές ύπομηχανικοί νιώθουν στο πετσί τους τή μονοπωλιακή αναδιάρθρωση και άπαντούν με τó μαζικό τους άγώνα.

ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ πρέπει πρώτα - πρώτα να χτίζουν τή μαζική συμπαράσταση προς τους ύπομηχανικούς πάνω στον τρόπο, που τούς άπαντά ή Χούντα — δηλαδή με τή γυμνία βία. Ταυτόχρονα πρέπει, με ύπομονετική διακόπηση, να έξηγουν πώς αυτό είναι άλλο ένα δείγμα του πώς τά μονοπώλια ελέγχουν άσφυκτικά τήν εκπαίδευση, τήν κοινωνία, τή ζωή. Πρέπει να στρέψουμε τήν αίχμη του ξίφους προς τήν αντίθετη κατεύθυνση, ενάντια σ' αυτούς, που πάνε να διασπύσουν τīs μάζες!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΧΑΡΤΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΧΗ ποιá είναι ή επόμενη μάχη που πρέπει να δάσουμε; Πρώτα - πρώτα, τó αίτημα τών ελεύθερων εκλογών καθόλου δεν έκλεισε: δεν άναγνωρίζουμε τούς χαφιέδες που παριστάνουν τόν εκπρόσωπο τών φοιτητών. Συνεχίζεται ή πάλη γιά να κατακτήσουμε δυνατότητες έκφρασης γιά τó κίνημα. Δεν είναι όμως καθόλου σωστό, πώς τάχα κεντρικός ή άποκλειστικός στόχος είναι οι δόδιόλητες εκλογές. Δεν είναι καθόλου σωστή ή αντίληψη, πώς τάχα χωρίς να κερδίσουμε τούς νόμιμους συλλόγους δεν μπορούμε να κάνουμε άγώνα — αυτά τά λένε οι συμβιβασμένοι και οι ρεφορμιστές. Έμείς πιστεύουμε πώς τó άμεσό μας χτύπημα πρέπει να είναι ενάντια στον καταστατικό χάρτη, που μας δίνει χειροπόδαρα (καλύτερα κι' άπ' τά Ν.Δ. 93 και 180!) στα μονοπώλια και τή χούντα.

ΜΙΛΗΣΑΜΕ ΚΙΟΛΛΑΣ γιά τή φύση του κείμενου αυτού, έξηγήσαμε τί είδους θεσμικό πλαίσιο επιβάλλει. Είδαμε πώς είναι ένα όγμα ξανά προς «ομαλοποίηση». Χρέος μας είναι να τσακίσουμε κι' αυτή τή μαμούρα, όπως κάνουμε με τīs χουντοεκλογές. Οι άμεσες διεκδικήσεις πάνω στον καταστατικό χάρτη πρέπει, νομίζουμε, να στραφούν σε τρεις κατευθύνσεις, που ή έπεξεργασία τους θα γίνει μέσα στον άγώνα:

έναντια στη μονοπωλιακή μεταρρύθμιση

τήν πρώτη μάχη χουντο-έκλογών ή σειρά του Χάρτη

Πρώτο, Σπουδές. Να άποκρούσουμε τó πιό έντατικό ξεχούμισμα που θλούν να επιβάλλουν τά μονοπώλια.

Δεύτερο, Έλευθερίες. Άγώνας ενάντια στους περιορισμούς στο δικαίωμα συνάθροισης, όργάνωσης, πολιτικής έκφρασης, στις άρμοδιότητες του συλλόγου.

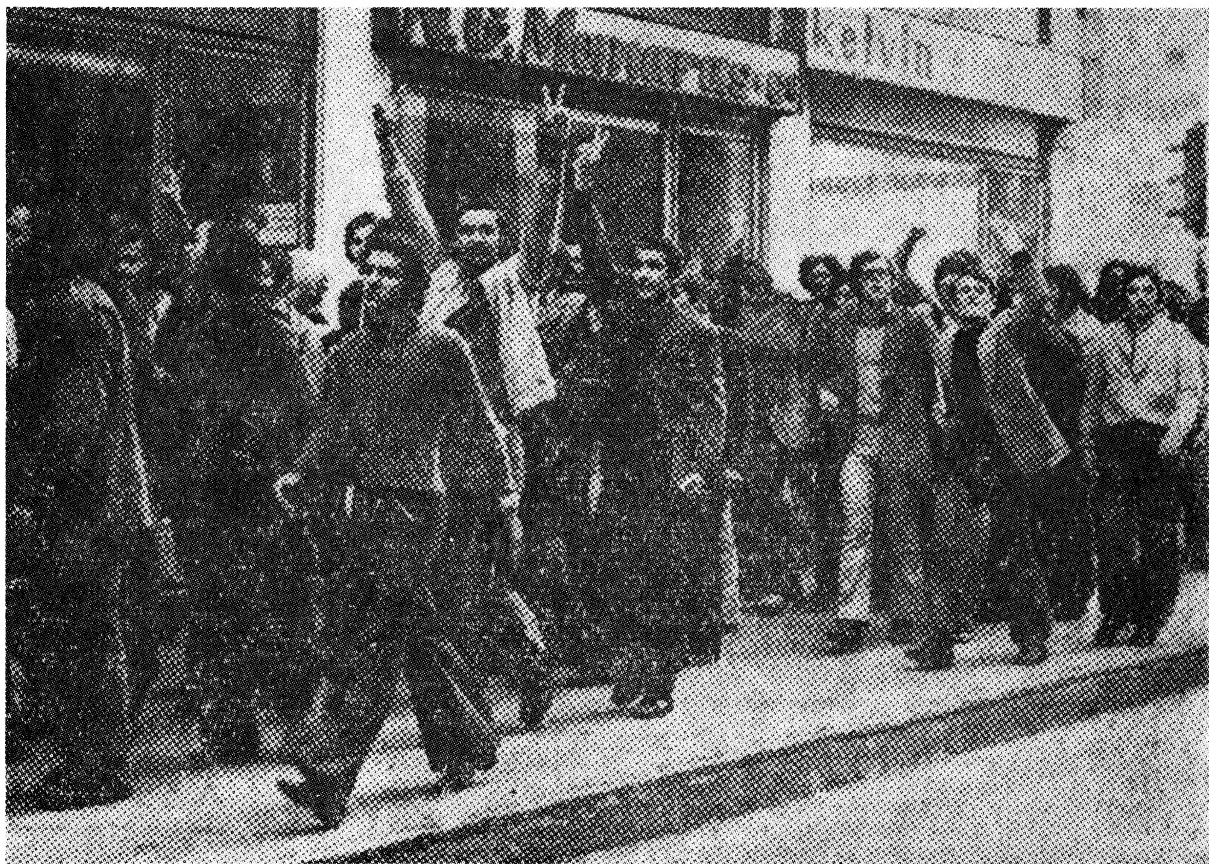
Τρίτο, Λειτουργία τών Άνώτατων Έκπαιδευτικών 'Ιδρυμάτων. Να χτυπήσουμε τή μονοπωλιακή κυριαρχ'ια. Να σπάσουμε τó ψευδοδίλημα «σκοταδισμός — αναδιάρθρωση» προβάλλοντας μορφές μαζικού έλέγχου από τά κάτω.

Κορύφωση του άγώνα θα πρέπει νάναι ή μαζική μας μαχητική παρουσία. Έμπρός να κάνουμε κουρελόχαρτο τόν καταστατικό χάρτη!

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, όπως και στους επόμενους, που θάρουν στο χώρο τής εκπαίδευσης, κεντρικός στρατηγικός μας στόχος δεν είναι να πετύχουμε άπ' τήν άστική τάξη τήν όποια καινούργια εκπαίδευση. Γιατί έμεις, μαζί με όλους τούς συνεπείς, τούς έπαναστατές άριστερους φοιτητές, πιστεύουμε πώς τόσο ή παιδεία όσο κι' δόκληρη ή ελληνική κοινωνία δεν θα άναγεννηθούν, όσο δε συντριβεί ή έξουσία τής ντόπιας μονοπωλιακής άστικής τάξης και του ίμπεριαλισμού (άμερικάνικου ή δυτικοευρωπαϊκού) στη χώρα μας, όσο τήν πολιτική έξουσία δεν τήν πάρει ή έργατική τάξη σε συμμαχία με τīs πλατείες έργαζόμενες και καταπιεζόμενες τάξεις και στρώματα. Γι,

ΝΑ ΣΤΕΡΙΩΣΟΥΜΕ

ΤΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ

ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ, που πέρασαν, οργανωτικός φορέας ήταν οι Έπιτροπές Πάλης τών φοιτητών, μετωπικά μαζικά όργανα του άγώνα, που συσπειρώνουν τήν πρωτοπορία του φοιτητικού κινήματος και παρακολουθούν τó σφυγμό του. Μέσα στην άγωνιστική διαδικασία, που κορυφώθηκε στη δυναμική άποχή, οι επιτροπές έδειξαν πώς μπορούν να προχωρήσουν. Στους φοιτητές, που πήραν μέρος στις κινητοποιήσεις, ως τώρα, διαλύθηκαν, σε μεγάλο βαθμό δυό αταπάτες, που ήταν και βασικοί κίνδυνοι γιά τó κίνημα. Πρώτη αταπάτη: ότι με τīs νομικ'ιστικές ένέργειες σαν άξονα δράσης θα μπορούσαμε να προχωρήσουμε. Δεύτερη αταπάτη: ότι μπορούμε να κατεδάζουμε κάθε μέρα διαθόλωση «Κάτω ή χούντα», άσύνδετα με τά όποια καθημερινά προβλήματα και αίτήματα. Στο πιό προχωρημένο, δηλαδή, κομμάτι έχει επικρατήσει γενικά ή σωστή αντίληψη γιά τó συνδυασμό διεκδικητικής και πολιτικής πάλης, γιά τήν κατοπολέμηση του λεγκαλισμού, γιά τήν άρνηση του χαστικού τυχοδιωκτισμού. Τέτοιο άγώνας μπορούν να περάσουν μόνο μέσα από νόμιμα, παράνομα, μαζικά οργανωτικά σχήματα, όπως είναι οι Έπιτροπές Πάλης. Γι' αυτό, σήμερα, κύριο βάρος μπαίνει στην οργανωτική τους ανάπτυξη, στέρωση. Πρέπει αδιάκοπα να δάσουμε και να λύνουμε μιá σειρά βασικά προβλήματα: πώς θα πετύχουμε τή μαζικοποίηση, πώς θα δάσουμε όλο και πιό πλατείες μάζες στην άγωνιστική διαδικασία, τó μόνο μέσο γιά να τούς διαλυθούν και οι όσες αταπάτες. Πώς θα προφυλάξουμε τīs Έπιτροπές Πάλης, πώς δε θα χάσουν τó μαζικό τους ρόλο. Πώς θα συνδυάζουμε τή νόμιμη και τήν παράνομη δουλειά, με κέντρο τή δεύτερη. Με ποιούς θα συνεργαζόμαστε, πάνω σε ποιό περιεχόμενο δουλειάς, με ποιούς δε θέλουμε συνεργασία, κλπ. Μονάχα έτσι θα μπορούμε να οργανώνουμε άγώνας έξω από και ενάντια στα διορισμένα ή «έκλεγμα» Διοικητικά Συμβούλια, έτσι θα μπορούμε να άντιστεκόμαστε στα χτυπήματα τής Άσφάλειας.

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ τονίζουμε ότι μέσα στις Έπιτροπές Πάλης είναι, που πρέπει οι πρωτοπόροι σπουδαστές άγωνιστές να συσπειρωθούν και άπ' αυτή τή σκοπιά καταγγέλλουμε τήν άνοιχτά διασπαστική δουλειά τών ρεφορμιστών του Κολιγιάννη, που έφτιαξαν «ΕΦΕΕ», δικό τους όργανο επιθόλης τής δεξιάς τους γραμμής στις μάζες. Άπόδειξαν, έτσι, ότι στέκουσαν έμπόδιο στην ανάπτυξη άκμα και άμεσων άγώνων. Ταυτόχρονα, ριζικά λαθεμένη είναι και ή αντίληψη του Γραφείου Έσωτερικού, τόσο στον τομέα του πέρφει ή αίχμη τής πάλης, όσο και στο όργανοτικό. Βλέποντας, τó Γραφείο Έσωτερικού, τόν άγώνα σαν ενάντια στο σκοταδισμό και όχι στα μονοπώλια, θλέποντας τīs φοιτητικές επιτροπές σαν νόμιμους αντισύλλογους, άδηγει άναγκαστικά τó μαζικό κίνημα στη λεγκαλιστική ύποταξη στους άστους και όχι στην έπαναστατική προοπτική.

Άπό τή δική μας σκοπιά ύποστηρίζουμε ότι όλοι οι έπαναστατές άριστεροι πρέπει να δουλεύουν μέσα στις Έπιτροπές Πάλης. Γι' αυτό να κριτικάρουμε κάθε δογματική, σχεματοιστική άπόκλιση, που ούσιαστικά μηνδίζει τó μαζικό κίνημα θίνοντας, έτσι, όπλα στους ρεφορμιστές. Παράδειγμα, ή προκήρυξη τής ΑΑΣΠΕ, που μιλάει γιά οικολόγηση τής ένότητας χωρίς να άναφέρει τα χειροπιαστά όργανα τής ένότητας, που είναι οι Έπιτροπές Πάλης και όχι οι διάφορες όμάδες, όπως ή ΑΑΣΠΕ. Επίσης μιλάει γιά «έκφραση τής παιδείας», χωρίς να προσδιορίζει τó μονοπωλιακό περιεχόμενο τής εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, πέφτοντας έτσι με τή σειρά τής στο γνωστό στείορο «δίλημμα» σκοταδισμός — «δημοκρατική» μεταρρύθμιση.

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ενάντια στην άστική και ρεφορμιστική παραπλήρωση, οι έπαναστατές πρέπει να έξηγούν ύπομονετικά τή μαζική γραμμή, γραμμή τής ταξικής πάλης. Μαζί με τόν άγώνα ενάντια στην τρομοκρατία, χτυπάει και τή μονοπωλιακή εκπαίδευση. Ύποστηρίζουμε τά μαζικά μετωπικά παράνομα όργανα του φοιτητικού κινήματος, τīs Έπιτροπές Πάλης, βασισμένες πάνω σ' ένα ξεκάθαρο αντιμονοπωλιακό πρόγραμμα, Έπιτροπές Πάλης, που έχουν άίσθηση τής άνάγκης γιά σύνθεση με τήν πρωτοπόρα δύναμη τής κοινωνίας, τήν έργατική τάξη, στον άγώνα τής γιά τó Σοσιαλισμό.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΧΑΡΤΗ!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΛΥΤΗΝ ΤΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΠΑΛΗΣ!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΧΟΥΝΤΑ, ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ!

ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΑΖΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ!

Συγκέντρωση οικοδόμων στο Λίβερπουλ: Άπεργια ενάντια στον πληθωρισμό, την άνεργία και την αύξηση στα νοίκια στις εργατικές κατοικίες

Ο ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ βρίσκεται σέ κακό χάλι, κι αυτό είναι ολοφάνερο σ' όλο τόν κόσμο. Όχι μόνο υποφέρει άπ' τή διεθνή νομισματική κρίση, όπως όλα τά καπιταλιστικά κράτη, αλλά κι άπ' τίσ συνέπειες τών δικών του συγκεκριμένων προβλήματων — τών προβλημάτων, δηλαδή, πού άναγκαστικά ένυπάρχουν στό άρχαιότερο βιομηχανικό κράτος και σέ μία βιομηχανία πού δέν άντέχει πιά τό συναγωνισμό στήν παγκόσμια αγορά. Ένας μέτριος ρυθμός ανάπτυξης ακολουθείται άπό ένα διόλου ικανοποιητικό όγκο έξαγωγών και άπό μία όλο και μεγαλύτερη ανάγκη γιά είσαγωγές. Οι δυσκολίες έντείνονται καθώς ή προσέλευση κεφαλαίων γιά επενδύσεις εκμηδενίζεται άπό άλλο ένα κύμα στήν πληθωριστική άνοδο πού τελικά άνεβάζει τίσ τιμές τών έξαγωγών, χωρίς νά λύνει ποτέ τά προβλήματα του ίσοζυγίου πληρωμών. Ή αύξηση στα νοίκια, ό Φόρος Προστιθέμενης Άξίας και ή είσοδος στήν Κοινή Άγορά

νόμος δέν είναι ένα άπομονωμένο πρέο. Σκοπός του είναι νά υπονομεύει τίσ πού σημαντικές κατακτήσεις πού ή εργατική τάξη έκανε τά τελευταία τριάντα χρόνια:

Ή κυβέρνηση δέ σκοπεύει μ' αυτό τό νόμο νά διαλύσει τό συνδικάτο. Οι φιλοδεξιές της είναι λίγο περιορισμένες: νά εκφυλίσει ή μοχητική διάθεση τών εργατών στούς χώρους εργασίας και νά μεγαλώσει τό κενό ανάμεσα στήν ήγεία και ή βάση τών συνδικάτων. Το κύριο όπλο τους δέν είναι τόσο ή φυσική καταπίεση όσο ή ιδεολογική. Μέ τήν πίεση του νόμου, έλπίζουν πώς θα είναι πύ δύσκολο γιά τά μοχητικά στοιχεία νά βρουν στή-ριγμα, και πύ εύκολο γιά τήν ήγεία τών συνδικάτων νά βρίσκουν δικαιολογίες γιά νά άποφύγουν μαζικές κινητοποιήσεις στό εργοστάσιο.

Έτσι παρ' όλη τήν άναμφισβήτητη δύναμη τής οργανωμένης εργατικής τάξης, και τή διάθεση μεγάλων στρωμάτων της νά πολεμήσουν, ή κυβέρνηση έλπίζει νά με-

1. Το δικαίωμα γιά τήν όργάνωση έλευθέρων και άνεξαρτήτων συνδικάτων, πού θα μπορέσουν νά προωθήσουν μία αποτελεσματική πάλη ενάντια στή δύναμη τών άφεντικών και του κράτους.

2. Το δικαίωμα του νά διοικούνται τά συνδικάτα χωρίς έπεμβάσεις άπ' τήν κυβέρνηση και τά δικαστήρια.

3. Το δικαίωμα τών μελών νά άποφασίζουν ποιός μπορεί νά ένταχτεί και νά άρνοούνται τήν είσοδο σέ άπεργοσπαστές και στούς πράκτορες τών άφεντικών.

Άλλά παρ' όλη τήν επίθεση αυτή ενάντια στό συνδικάτο, ή μόνη άπάντηση τής ήγείας ήταν νά άρνηθεί νά κινητοποιήσει τά μέλη του — πού θα ήταν ό μόνος άποτελεσματικός τρόπος άμυνας του συνδικάτου. Άντίθετα άπ' τίσ άμφισαλαντεύσεις τής ήγείας, ή βάση του συνδικάτου έχει έπιδείξει μεγάλη μοχητικότητα. Πάνω άπό 100.000 μέλη του έχουν άναπτύξει δράση στό εργοστάσιό τους και ή ύποστή-

λευτικές εκλογές, ό αριθμός τών ψήφων τών Έργατικών ήταν πολύ χαμηλότερος άπ' ότι τό 1970. Αυτό άντανακλάει τή μεγάλη άπογοήτευση τής εργατικής τάξης άπέναντι στούς παραδοσιακούς εκπροσώπους της.

Σ' αυτές τίσ εκλογές φάνηκε καθαρά και ή άπειλή τών ρατσιστών πού, μέ τό σύνθημα «Διάχτε τούς μαύρους και τούς μετανάστες γιά νά λυθεί τό στεγαστικό πρόβλημα κι ή άνεργία», έπιχειρούν νά παραπλανήσουν τούς εργάτες.

Κρίση

Στίς εκλογικές άποτυχίες και τή διάσπαση του Έργατικού Κόμματος πρέπει νά προσθέσει κανείς και τά προβλήματα τής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας άπέναντι στή μοχητικότητα τής βάσης της γιά νά δει τήν σημερινή κρίση του ρεφορμισμού στήν Άγγλία σ' όλη της τήν έκταση. Στήν άπεργία τών άνθρακωρών ή ήγεία του συνδικάτου άπέτυχε νά σταματήσει τήν ταχτική «πολιορκία» πού ξεκίνησε άπ' τή βάση και άχρήστεψε τά τεράστια άποθέματα κόρδωνου, μετατρέποντας έτσι τήν άπεργία άπό άπλή διαμερτυρία σέ πραγματική θηλειά στό λαίμαρ της κυβέρνησης. Στή διάρκεια τής άπεργίας τών λιμενεργατών, πού ξεκίνησε σάν άνεπίσημη, ό γενικός γραμματέας του Συνδικάτου Μεταφορών κυριολεκτικά λυνταρίστηκε γιά τίσ «μεσολαβητικές» ενέργειες. Όσο γιά τήν άπεργία τών οικοδόμων, μετατράπηκε σέ πανευθνική, παρά τή συστηματική άντίδραση του Συνδικάτου, χάρη στίς «ιπτάμενες πικετοφορίες», όπου ομάδες οικοδόμων, μέ δική τους πρωτοβουλία, τριγυρίζουν μέ πούλμαν άπό οικδομή σέ οικδομή σέ πολλές περιπτώσεις 100 χιλιόμετρα μακριά — γιά νά όργανώσουν τούς συντρόφους τους και ν' άπλώσουν τήν άπεργία.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΜΙΑ τέτοια κατάσταση, όπου ή εργατική τάξη άντικρούει μοχητικά τήν επίθεση τής Συντηρητικής Κυβέρνησης και τό Έργατικό Κόμμα παραπαίει, τό Κομμουνιστικό Κόμμα δέν έχει νά προσφέρει παρά μία χρεοκοπημένη στρατηγική: πολιτικά, έλπίζει νά σπρώξει τήν «άριστερή» πτέρυγα τών Έργατικών νά κερδίσει τόν έλεγχο άπ' τή σημερινή ήγεία και νά συνεργαστεί μαζί του. Ταυτόχρονα όργανώνει στό συνδικάτο μέ γραμμή τήν ύποστήριξη τής «άριστερης» συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας άπέναντι στή δεξιά. Όμως, ό καιρός γιά τέτοιες μανούβρες έχει περάσει. Ή συνεχώς αύξανόμενη μάζα τών μοχητικών εργατών πού έρχονται σέ αντίθεση και μέ τούς εργοδότες και μέ τήν κυβέρνηση, δείχνει καθαρά πώς ό μόνος δρόμος πρός τά μπρός είναι ή όργάνωση στή βάση γιά μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια σ' άφεντικά και τό κράτος τους. Σ' αυτή τή διαδικασία και ή δεξιά και ή άριστερή γραφειοκρατική ήγεία τών συνδικάτων δέ παραμερίζει.

Ή μόνη συστηματική άντιμετώπιση αυτού του προβλήματος γίνεται άπ' τήν επαναστατική άριστερά. Οι συνθήκες γιά τό χτίσιμο μιάς επαναστατικής σοσιαλιστικής άλτερνατίβας μέσα στό συνδικάτο και μίας επαναστατικής πολιτικής όργάνωσης, ίκανες νά χτυπήσει τήν άρχαία τάξη και νά συντρίψει τό καπιταλιστικό κράτος δέν ήταν ποτέ πύ εύνοϊκές μέσα στό τελευταία πενήντα χρόνια.

Μέσα άπό κάθε μοζική κινητοποίηση ή επαναστατική άριστερά άγχιζε πύ δυνατή: μέ περισσότερα μέλη, μέ μεγαλύτερη πολιτική άπήχηση, μέ θαδύστες ρίξεις στήν εργατική τάξη. Ή κυκλοφορία τών επαναστατικών έντύπων άνεβαίνει συνεχώς, ό δυνατότης γιά πολιτικές καμπάνιες — όπως αυτή πού διεξάγεται μέ επιτυχία κατά τών ρατσιστών — αύξάνονται. Υπάρχουν, φυσικά, ταυτόχρονα πολλές άδυναμίες, ήλικές και ύποκειμενικές. Αυτές φάνηκαν, λόγω χάρη, στήν άνικανότητα τής επαναστατικής άριστεράς νά όργανώσει μαζική συμπαράσταση στούς τέσσερις άγωνιστές πού καταδικάστηκαν γιά δόβην τρομοκρατική δραστηριότητα σέ 10 χρόνια φυλακή ό καθένας. Ήταν μία νίκη γιά τήν κυβέρνηση πού κατάφερε νά δείξει ότι έχει τή δύναμη νά άπομονώσει και νά χτυπήσει επαναστάτες. Όστόσο οι άδυναμίες δέ σημάδουν παρά μόνο ότι χρειάζεται ακόμα πύ σκληρό άγώνα γιά ν' άνταποκριθεί ή επαναστατική άριστερά στό καθήκονά της, πύ μεγαλώσουν όσο ή ίδια μεγαλώσουν. Έτσι δρισκόμαστε μπροστά σέ μία άποφασιστική περίοδο, όπου δέ κριθεί πόσο έτοιμοι και πόσο ικανοί είναι οι επαναστάτες νά όδηγήσουν τό εργατικό κίνημα μέ τόν άγώνα τους, καθώς ή έπιρροή τών ρεφορμιστών καταρρέει.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΚΙΩΝΗΣ

Κάτω ή Άστική Δικαιοσύνη

Δικαιοσύνη του χαφιέ και του βασανιστή

«Κοινωνηλές» έργο

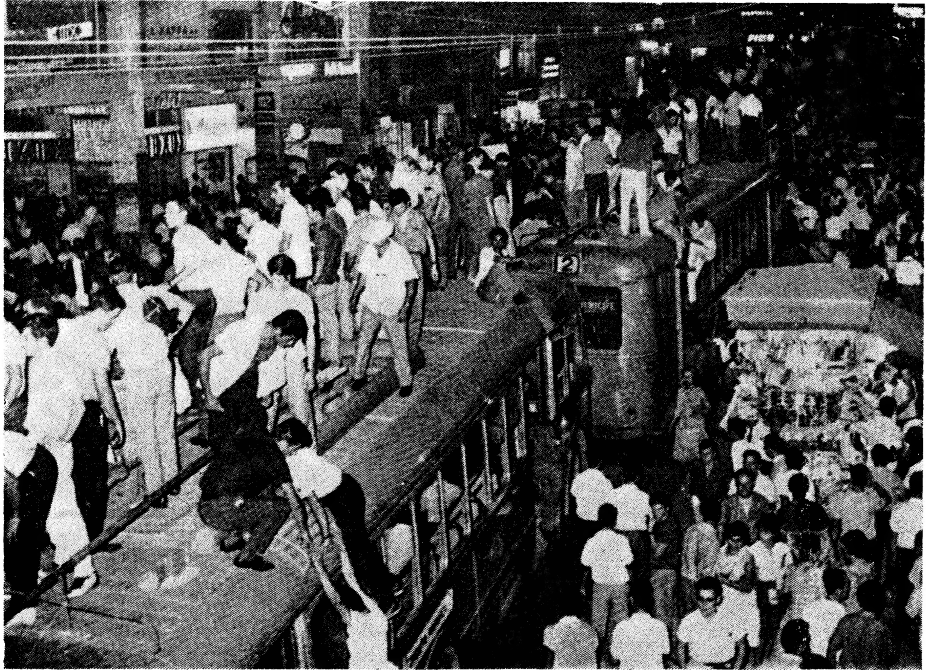
ΠΕΡΑ ΟΜΟΣ άπ' τό πόσο τίμια και πατριικά δουλεύει ή άστική δικαιοσύνη, οι διαφημιστές της — άπ' τούς πονηκόλογους στό Πανεπιστήμιο μέχρι τούς συντάκτες του άστυνομικού ρεπορτάζ στίς άστικές φυλλάδες — έχουν νά μάς πλάσσουν και τίσ τόσες πολύτιμες ύπηρεσίες πού προσφέρει στό κοινωνικό σύνολο. Άπ' τήν όμαλή διακίνηση τής τροχαίας κινήσεως (τήν έπιτήρηση τής κυκλοφορίας έπικαλέστηκε και ό επί κεφαλής τής χωροφυλακής στή Λούτσα όταν τόν ρώτησαν γιατί τέτοια κινήτοποιηση, άφού... κανένας δέν είχε όργανώσει συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στίς απαλοτριώσεις γιά τό νέο αεροδρόμιο) μέχρι τήν άπομάκρυνση τών άνωμαλών και διεστραμμένων σκευινών. Έτσι, «έγκληματίας» ή «τρελλός» (ό πρώτος έχει δεσμοφύλακα - χωροφύλακα ενώ δεύτερος δεσμοφύλακα - ψυχίατρο) τοποθετούνται στήν κατηγορία αυτών πού δέν χωρύνε στό πλαίσιο του τσιζικού συστήματος κι άντιμετωπίζονται άπ' αυτό σάν αθέμιτοι συναγωνιστές του. Ό ρόλος τους δέν άναγνωρίζεται σάν κοινωνικής (μ' άλλα λόγια δέν καθορίζεται άπ' τήν ταξική έξουσία όπως αυτός του άστυφύλακα, του παπά, του στρατιωτικού) κι έτσι του δίνουν τόν ωφέλιμο ό του σέ ειδικούς χώρους, όπως τά όσπια κι οι φυλακές, άπ' όπου, σ' αυτή τήν περίπτωση ή κατοπίεση άντλεί διπλό κέρδος: άπ' τή μία παραμερίζει τούς άνταγωνιστές της κι άπ' τήν άλλη κάνει πύ θώπιση τήν καθημερινή μίζερια έμπλουτίζόντας τη μέ άρνπητικά στερεότυπα (ό Δρόκος του Σέιχ - Σού, ό Στραγγαλιστής τής Βοστώνης). Στήν κορυφή αυτής τής κορυφής βρίσκεται τό σύστημα σιγουρίας κι ευτυχίας αυτών πούχουν τήν ψευδαίσθηση πώς είναι έλεύθεροι έπειδή δέν είναι φυλακισμένοι.

Πειθαρχία

Η ΑΣΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, όμως — αυτό τό κομμάτι του καπιταλιστικού κρατικού μηχανισμού πού άρχίζει άπ' τούς «διακεκριμένους έπιστήμονες» του Άρειου Πάγου και, περνώντας άπό δικαστές, είσαγγελείς, άστυνόμους, χωροφύλακες και δεσμοφύλακες, τελειώνει όταν χαφιέ τής γενονιάς — δέν είναι χωρισμένη σέ δύο μέρη. Δέν υπάρχουν δύο δικαιοσύνες — ή μία «καλή», πού προσατεύει τό «ένεγκό συμφέρον» φυλακίζοντας κοινούς έγκληματίες και ή άλλη «κακή», πού καταδικεί τούς άγωνιστές. Ή άστική δικαιοσύνη και σά σκοπός και σά μηχανισμό και σά μέθοδοι είναι έναια, είναι ταξική, είναι έκθροβ τών εργοαζόμενων μαζών και ιδιαίτερα τής οργανωμένης δύναμής τους. Γιατί όλα τά δικαστήρια της, όλες οι φυλακές της, όλοι τής οι φυλακές του νόμου και τής τάξης, στό χωριό και στήν πόλη, δικάζουν, καταδικάζουν, φυλακίζουν, τρομοκρατούν, σφυλαβάνουν, βασανίζουν μέ στόχο τους, σέ τελική άνάλυση, τή διαφύλαξη τών καπιταλιστικών οχόσεων παραγωγής, τήν προστασία τής ιδιοκτησίας, τή μονοπωλίηση τής θίας άπ' τό καπιταλιστικό κράτος, τήν έπίδωλη τής καπιταλιστικής πειθαρχίας πάνω στό προλεταριάτο. Άπ' τά άναμορφωτήρια πού αναλυσάινουν νά συμμορφώσουν τούς νέους, πού ή οικονομία τους και τό σχολείο τους δέν καταφέρν νά «προσαρμόσουν στήν κοινωνία» μέχρι τά έκτακτα στρατοδικεία πού καταδικάζουν μέ τόν 509, ό σκοπός είναι βασικά ό ίδιος: ξεκαθάρισμα κάθε ζιζάνιου πού άπειλεί τήν «καθεστκυία τάξη». Όσο γιά τά ιδεολογικά πέπλα, πού πάνε νά σκεπάσουν αυτή τήν ταξική άλήθεια, όταν τά κατοποροείει κανείς είναι κι αυτά πολύ άποκαλυπτικά: «Όλοι είναι ίσοι μπροστά στό νόμο», δηλαδή ό νόμος ύποκειται νά τιμωρείται έξ ίσου τών πεινασμένο άνεργο και τών καλοθρεμένο άστού, πού θα κλέβουν μία κότα. Το «άμερόληπτο» τών δικαστών δίνει ένγλυπο ότι κάθε δολοφόνος πού θά θάσσοσπνίξει 47 θύματα θα έχει τό δικαίωμα νά καταβάλει μερικά έκατομμύρια δολάρια έγγυηση και νά συνεχίσει τή δουλειά του. Καί ή «άκρασιότητα» τους είναι σεμνή ύπόσχεση πώς δέ θα παραλείψουν νά έπιβάλλουν τίσ πρέπουσες ποινές σέ κάθε τρομοκρατία ταραξία όσο κι άν άπειλούν κι άνθήκα έκδιόσονται τό σκληροκρατικά στοιχεία. Όυσικά, όλα αυτά τά ώρσία λόγια (ίσοτητα, άμερόληψία, άκρασιότητα) ίσχύουν σάν πρακτικές άρχές όταν οι άστούι προσπαθούν νά λύσουν διαφορές μεταξύ τους, γιατί τότε άποτελούν μέσο γιά τή διατήρηση τής συνεχής τής τάξης τους.

ΑΥΤΟ, ΠΟΥ ΑΚΟΜΑ λείπει άπ' τούς κοινούς «έγκληματίες» είναι ή κριτική γνώση τής πράξης τους. Αυτή ή συνειδητοποίηση είναι ένα τεράστιο σάλο, πού στίς σημερινές όδυμένες συνθήκες μεταβάλλεται σέ επαναστατικό όθμα μ' ένα σπρώξιμο. Σάν κι αυτό πού έκανε μερικές έκκατοντάδες δολοφόνους, πορτοφολάδες, θιαστές κι άλλα «θωμερα ύποκείμενα» τών φυλακών Σολεντά νά καλύψουν μέ τή

έγκαθίδρυση τής προλεταριακής έξουσίας, Γι' αυτό δέ ζητάμε πύ «δικαιη» δικαιοσύνη άπ' τούς άστούς, παρά παλαιοσύνη ή ένα τεράστιο σάλο, πού στίς σημερινές όδυμένες συνθήκες μεταβάλλεται σέ επαναστατικό όθμα μ' ένα σπρώξιμο. Σάν κι αυτό πού έκανε μερικές έκκατοντάδες δολοφόνους, πορτοφολάδες, θιαστές κι άλλα «θωμερα ύποκείμενα» τών φυλακών Σολεντά νά καλύψουν μέ τή

«Άλλοιμονον, άλλοιμονον...» Ό έφιάλτης του Κ. Άντειαγγελέα

σιωπή τους τούς «άδερφους Σολεντά». Σάν κι αυτά πού κάθε τόσο συνταράζουν τίσ φυλακές στίς ΕΠΙΑ, στήν Άγγλία, τή Γαλλία, τήν Ίταλία, μέ έξεγέρσεις κρατουμένων. Μ' άλλα λόγια ό άγώνας ενάντια στήν άστική καταπίεση κι άστυνομείωση συνεχίζεται και μέσα στίς φυλακές, μέ πρωτοπόρους τούς πολιτικοποιημένους κρατούμενους και μέ τή μοζική συμμετοχή όλων τών φυλακισμένων.

Ξεκάθαρη διαφορά ύπάρχει, θέβαia ανάμεσα στούς «έγκληματίες», τήν έξεστημοποιημένη δηλαδή άντίδραση στή μζέρια τής ζωής κάτω άπ' τήν άστική κυριαχία, και στούς διάφορους εκφραστές του έγκλήματος πάνω σέ οργανωτική βάση (οπείρες νταβατζήδων, έμπόρων ναρκωτικών, κουλούρησ κ.λ.π.). Αυτοί οι τελευταίοι έγκληματίες δέν μέσα στούς κανόνες του συστήματος, άποδεχόνται τούς κανόνες του παιχνιδιού. Στήν ούαia είναι καπιταλιστές, πού συμβαίνει νά άντλούν τά κέρδη τους άπό έμπορεύματα τόσο έξωθάλμα άντίθετα στίς ανθρώπινες άνόγκες, πού οι ύπόλοιποι καπιταλιστές τούς ύποχρεώνουν νά κινούνται σέ παράνομη βάση «πρός άποφυγήν παρεξηγήσεων». Συχνά τά όρια άνάμεσα σ' αυτά τά παράνομα τράστ και τά άλλα, τά «νόμιμα», είναι τελείως συγκεχυμένα (Μόφια, λ.κ.). Έτσι κι αλλιώς, μέσα στίς φυλακές ύπάρχουν έλάχιστοι εκφραστές του οργανωμένου έγκλήματος ή μερικές άκρωμες γελιογραφίες τους (οί διευθυντές θρίσκονται άπ' έξω).

ΠΟΣ ΟΜΟΣ νά σβύσεις τό μίσος χωρίς νά ξεροζιώσεις τήν αία του; Πώς νά σβύσεις άπ' τά μάτια τή φλόγα τών καταστροφής χωρίς νά καταστρέψεις πέρα γιά πέρα τήν κοινωνία πού τή γεννάει; Οι θρωπίδες τών έγκληματιών τιμής, οι έμπρησμοί, ή βασανιστήρια τού παρτοκτόνιου, τά άνεξηγήτα γιά τήν άσφαλήτικη κοινωνιολογία έγκλήματα δέν είναι παρά ξεσπάσματα κόντρα στήν πανωμένη φρίκη τών ταξικών οχόσεων. Πατεύει άραγε κανένας πώς ή άστική δικαιοσύνη θα μπορούσε νά άποπειείει δικαιοσύνη στήν περίπτωση του μικρού κουλουρά τής Λάρισας, πού κόπωσε τόν συντρόφο του πάνω στον κυωνά γιά τή μορσσία; Είναι ποτέ σέ θέση ή άστική δικαιοσύνη νά κάνει τίποτα παρπατών τό νά κρύψει τήν πραγματικές, τίσ κοινωνικές αιτίες του «έγκλήματος», πέρα άπ' τό νά συνθλίψει στό γρανάζια της τόν «έγκληματία»;

ΠΟΣ, ΛΟΙΠΟΝ, μέσα σ' αυτά τά πλαίσια, μπαίνει τό πρόβλημα του άγώνα ενάντια στήν άστική δικαιοσύνη;

Γιά μάς και γιά όλη τήν επαναστατική άριστερά, ό άγώνας ενάντια στήν άστική δικαιοσύνη είναι άναπόσπαστο κομμάτι του άγώνα πού δίνει τό μοζικό κίνημα ενάντια στό καπιταλιστικό κράτος. Ή επαναστατική συμμαχία εργατών - άργοντών - φοιτητών γιά τό σοσιαλισμό στόχο της έχει ή συντριβή του καπιταλιστικού κράτους και τήν

στό σύνολό της, γιά τήν άταξική κοινωνία, γιά τήν κατάργηση του κράτους. Γι' αυτό δέν ύπόκειται νά χτίσει πύ εύάρες κι ευήλιες φυλακές μέ ότομικά κελλιά και ππλεόραση. Όύτε ότι θα κάνει τίσ φυλακές σχολεία γιά νά χτίσει ψυχιατρικές κλινικές ή άλλα «άναθοργνά» ίδρύματα. Γιατί οι νέες κοινωνικές οχόσεις πού γεννάνε είναι άλλες άπ' τίσ δοσμένες και όχι άπλως ό άντιθέτες τους. Άσυμβίβαστα και χωρίς έλεος καταστρέφει τίσ οχόσεις άπ' τίσ όποιες ξεφυτρώνουν μέ τόση εύκολία όλα αυτά τά «άνεξηγήτα» κακά, πού οι άστούι άντιμετωπίζουν μέ τήν τυφλή καταπίεση. Όσο γιά τούς εκφραστές αυτών τών οχόσεων, τούς έκφυλάσσει τήν ίδια τύχη πού τό επαναστατικό προλεταριάτο έχει έπιφυλάξει στούς καταπιεστές του όπ ό τήν έποχή τής Παρισινής Κομμουνής, κάθε φορά πού ξεκαθαρίζει λογαριασμούς μαζί τους μέ τό όπλο στο χέρι.

Είμαστε όλοι

Συμμορίτες!

Κομμάτι αυτού του άγώνα είναι κι ό άγώνας γιά τούς πολιτικούς κρατούμενους. Στόν όποιο Τσουκαλά, πύ μής κατακερραυνώνει σάν έγκληματικά στοιχεία και δικάζει και καταδικάζει τούς συντρόφους μας γιά «ύσταση συμμορίας», δέν άπαντάμε μέ πιστοποιητικά νομιμοφορούντων, αλλά μέ τήν πάλη ενάντια στήν άστική δικαιοσύνη, ενάντια στήν άστική ασπία πού τρέφει τούς βασανιστές στον κόρφο της. Μέ τήν προπαγάνδα και τήν άνγνιτάσια γιά τήν άπόλυση τών κρατούμενων άδερφών μας, ενάντια στή κοινωτική τρομοκρατία, τίσ συλλήψεις, και τά βασανιστήρια όζύνουμε τό ταξικό μίσος ενάντια στούς εκμεταλλευτές και τούς καταπιεστές, κάνουμε λακή κρουνηή τό σύνθημα:

ΚΑΤΟ Η ΑΣΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΧΑΦΙΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ.

ΑΓΓΛΙΑ: Μπροστά σέ άποφασιστική περίοδο

έντείνουν τίσ πιέσεις πάνω στίς τιμές και έπιταχύνουν τή διαδικασία του φούλου κύκλου.

Πέρ' άπ' όλα αυτά ή άστική τάξη έρχεται άντιμέτωπη μέ μία μοχητική εργατική τάξη πού δέν έχει καμία διάθεση νά δει τά προβλήματα του βρετανικού καπιταλισμού νά λύνονται πάνω στήν πλάτη της.

ταβάλει τό συσχετισμό τών δυνάμεων στή βιομηχανία γιά τό δικό της όθελος. Δέν είναι σέ θέση νά έπιχειρήσει νά συντρίψει τά συνδικάτα — γιά τή ώρα. Μπορεί, όμως, νά άναγκάσει τή συνδικαλιστική ήγεία νά προσαρμοστεί στή γραμμή του «έθνικού συμφέροντος».

και Άντεπίθεση

Έπίθεση...

ΟΤΑΝ ΟΙ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΙ ήρθαν στήν έξουσία, πρώτα έπιχείρησαν νά προωθήσουν μία νομισματική πολιτική πού νά περιορίζει τή ρευστότητα. Άλλά ή αύξανόμενη άνεργία, δυσκολίες στίς επενδύσεις και όρισμένες άξιοσημείωτες χρεωκοπίες, όπως τής Ρόλλς - Ρόϋς, τούς άνάγκασαν άρκετά γρήγορα νά έγκαταλείψουν αυτή τήν πολιτική.

Αυτό δέβαia δέ σημαίνει πώς μ' αυτό έλλάξε και ή ούσία τής κυβερνητικής πολιτικής. Ό νόμος περί Βιομηχανικών Σχέσεων, μία τεράστια «όιατια» στό κονδύλια τής κοινωνικής πρόνοιας, άκόμα και ό μεταβολές στο φορολογικό σύστημα πρός όθελος τών πλουσίων, ή επίθεση στό νοίκια και ή ούσιαστική έγκατάλειψη τής άποισσθήποτε προσπάθειες γιά συνολικές πύ τή συνδικαλιστική γραφειοκρατία, όλα δείχνουν πώς ή κυβέρνηση προτιμάει μία πολιτική άνοιχτής σύγκρουσης.

Άλλά ό στόχος αυτής τής επίθεσης δέν είναι ή συντριβή τής εργατικής τάξης και τών όργανωσέών της. Είναι μόνον, μία προσπάθεια νά «πειθοοργήσει» τήν εργατική τάξη σά σύνολο, νά τήν άναγκάσει νά φερθεί «πειεύθουν» και νά χηρίμοποιήσει τή συνδικαλιστική γραφειοκρατία σάν ένα μέρος αυτής τής διαδικασίας στή σταυροφορία γιά τήν εξυπηρέτηση του «έθνικού συμφέροντος».

ΠΑΝΤΩΣ Ο ΝΟΜΟΣ περί βιομηχανικών σχέσεων ξεχωρίζει άνάμεσα άπ' όλα τά άντεργατικά μέτρα τής κυβέρνησης. Ό

ΤΟ 1972 ΕΙΔΕ μία σειρά άπό συγκρούσεις μεταξύ κυβέρνησης και μεγάλων κομιοτιών τής όργανωμένης εργατικής τάξης. Ή σύγκρουση άρχισε μέ τούς άνθρακωρώνους, πού μέ τήν άπεργία τους έσπασαν τή «νόρμα» πού ή κυβέρνηση έπιχειρούσε νά δάλει στίς αύξήσεις μισθών. Συνεχίστηκε μέ τούς σιδηροδρομικούς και κορυφώθηκε μέ τούς λιμενεργάτες, πού άνάγκασαν τήν κυβέρνηση νά ξεχάσει τόν ίδιο της τό νόμο και νά άπελευθερώσει πέντε συντρόφους τους, πού είχαν φυλακιστεί γιά παράβαση του νόμου περί Βιομηχανικών Σχέσεων. Άργότερα, ή πανευθνική άπεργία τών οικοδόμων ενάντια στον πληθωρισμό και τήν άνεργία και σέ συμπαράσταση μέ τήν άπεργία ένοίκιου στίς εργατικές κατοικίες, συνέχισε τό ρυθμό τής εργατικής άντεπίθεσης. Τώρα, ό άγώνας είναι μεταξύ τής κυβέρνησης και του συνδικάτου τών μηχανικών.

Ή σύγκρουση αυτή άρχισε όταν ένας εργάτης, πού είχε δύο φορές χάσει τήν ιδιότητά του σά μέλος του συνδικάτου, και είχε ήδη χαρακτηριστεί σάν άπεργοσπαστής άπ' τούς συναδέλφους του, έκανε αίτηση γιά νά ξαναμπει στό συνδικάτο. Το τοπικό τμήμα άρνήθηκε νά τόν ξαναδεχτεί. Αυτός τότε πήγε στό δικαστήριο πού άποφάσισε πώς τό συνδικάτο πρέπει νά τόν δεχτεί. Το συνδικάτο, παρ' όλη τήν άπόφαση, συνέχισε νά τού άρνείται τήν είσοδο και έπειδή έτσι παροβίαζε τόν νόμο» του έπιβλήθηκε πρόστιμο, πρώτα 5.000 λίρες και μετά 50.000.

Τρία πράγματα βρίσκονται σέ κίνδυνο:

ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τη σελίδα 12)

ρικάνικες οικόγενεις και τὸ βρίσκουν με- τὰ ρησγμένα. Διλαδή οἱ ρεφορμιστές στὰ παρόνομα ὄργανά τους κράτησαν τὴν ἴδια στάση, πού κράτησαν οἱ ἄσσοι στὰ νόμιμα ἔντυπά τους.

ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ Η ΤΥΧΗ τῶν κοριτσιῶν «καλῶν οἰκογενειῶν», οἱ πρύπες στοὺς τοί- χους τῶν σπιτιῶν, ὁ ὄρυθος τῶν νυχτε- ρινῶν κέντρων καὶ ἡ κυκλοφορία γυναικῶν «ἐλαφρῶν ἡθῶν» εἶναι πρόβλημα γιὰ κά- ποια ὀρισμένη μερίδα τοῦ ἄστικτου πλῆ- θυσμοῦ τῆς χώρας, ἀλλὰ σαφῶς δὲν ἀπο- τελεῖ πόλο συσπείρωσης τὸν ἐπαναστατι- κῶν δυνάμεις.

ΟΙ «ΑΙΜΕΝΙΚΕΣ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝ- ΣΕΙΣ», ἡ συνεχὴς προκλητικὴ παρουσί- α τοῦ ἀμερικάνικου ὀπλοστάσιου καὶ προσα- πτικού στὴν Ἑλλάδα, πού κάνει ὁποιαδή- ποτε σύρραξη στὸ μέλλον ἀφάνταστα πιὸ δύσκολη καὶ πού ἐκθέτει τὴ χώρα στοὺς ἄμεσους κινδύνους πυρηνικοῦ πολέμου, εἶ- ναι ἓνα σχέδιο, πού — μολονοὶ μπόρεσε νὰ μπεῖ σ' ἐφαρμογὴ μόνο κάτω ἀπὸ συν- ἥθες δικτατορίας — ἔχει τὶς ρίζες του πολὺ πῶς πίσω ἀπ' τὸν Ἀπρίλη τοῦ '67.

ΟΙ ΑΝΤΙΧΟΥΝΤΙΚΟΙ Ἀστοῖι φυσικά ἀρνοῦνται κάθε τέτοια κατηγορία. Ἀρνοῦν- ται πῶς ἡ συνθήκη τοῦ '53 (πού ἔβαλε τὴν Ἑλλάδα στὸ ΝΑΤΟ), ἡ εἰδικὴ συμφω- νία τοῦ '56 πάνω στὸ θέμα τῆς ἐμπερι- ορίστικῃ καὶ τὸ καταπάτημα τῆς λαϊκῆς θέ- λησης τὸ καλοκαίρι τοῦ '65 ἔχουν καμμιὰ σχέση μ' αὐτά, πού γίνονται σήμερα. Ἐ- πίμενόν, πῶς οἱ σημερινὲς ἐξελίξεις δὲν ἔχουν τίποτα νὰ κάνουν με τὶς δικές τους συμφωνίες μὲ τοὺς Ἀμερικάνους καὶ πῶς εἶναι ἀποκλειστικὸ προϊόν τῆς χουντικῆς πολιτικῆς. Ὁ Μαρκεζίνης, ἔνας ἀπ' τοὺς βασικούς υπεύθυνους γιὰ τὴν εἰσδοχὴ τῆς Ἑλλάδας στὸ ΝΑΤΟ, πῶς διαβεβαίει πῶς, σύμφωνα με τὴ συνθήκη τοῦ '53 τέ- τοιο εἶδος παραχωρήσεις χρειάζονται ὡ- νες, εἰδικὲς συμφωνίες καὶ πῶς, ἐπειδὴ οἱ συσφάναντες τῆς συμφωνία δὲν εἶχαν δεσώ- σως πρόθεση νὰ ἀπαλλοτριώσουν τὴν ἀνε- ξαρτησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα γιὰ πάντα», δὲ θὰ δεχόντουσαν καμμιὰ τέτοια συμφωνία. Καί μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀντι- παραθέτοντας τὸ δικὸ του «ὑπερθεϊνὸ» ξεπούλημα στοὺς Ἀμερικάνους στὸ «άντε- θνικὸ» ζεπούλημα τῆς χούντας, οἱ ἄσσοι καθσπυχάζουν τὴ συνειδήσή τους. Αὐτὴ ἡ διαφορά χούντας — ἀντιπολιτευόμενα ἀ- στῶν δὲν ἀπορρίπει βέβαια ἀπὸ καμμιὰ «σωστή» ἐρμηνεία τῶν κανόνων τῆς «ῆθι- κης» πού δόζουν ὅρια στὸ τί δίνουμε καὶ τί δὲ δίνουμε στοὺς Ἀμερικάνους μὰ μόνο ἀπ' τὴ διαφορά πᾶνω στὸν τρόπο ἐξάρ- τησης ἀπ' τὰ ξένα μονοπώλια καὶ στὰ προ- βλήματα πού ἀντιμετωπίζει ὁ μονοπώλια- κὸς καπιταλισμὸς στὴν Ἑλλάδα στὸ ση- μερινὸ στάδιο τῆς ἀνάπτυξής του.

Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ τῆς Ἑλλάδας εἶναι πιεσμένη στὸ σύνολό τῆς πῶς ὁ ἐλληνικὸς καπιταλισμὸς δὲν μπορεί νὰ προωθηθεῖ ὀ- ποτελεσματικὰ ἂν βασιστεῖ μόνο σὲ ἐνδο- γενεῖς παράγοντες. Οἱ νόμοι, τὰ διατά- γματα καὶ τὰ μέτρα γιὰ τὴν «προσέλκυ- ση ξένων κεφαλαίων» ἦταν καὶ εἶναι κεν- τρὶκὸ σμῆμα στὰ προγράμματα ὅλων τῶν ἄστικτῶν κομμάτων (ἄρθρο 112 στὸ Σύν- ταγμα τοῦ '52, Ν.Δ. 2687/53, Ν.Δ. 2928/54, Ν.Δ. 4256/62) καί, φυσικά, καὶ τῆς χούντας (ἄρθρο 22 τοῦ Συντάγματος τοῦ

'68, διάφοροι Ἀναγκαστικοὶ Νόμοι). Καὶ ὅταν οἱ ἄσσοι μιλοῦν γιὰ προσέλκυση ξέ- νων κεφαλαίων, δὲν ἔννοουν κάποια πε- ριθωριακὴ οἰκονομικὴ δραστηριότητα, ὁ- λὰ τὴν καρδιά τοῦ ἐλληνικοῦ καπιταλι- σμοῦ: ἐπιθυμία τους εἶναι ἡ συμμετοχὴ σὲ «νέες, ἐπ'αύνομες, μεγάλες, παραγωγι- κές, αὐτοδύναμες, ἐξαγωγικές» ἐπενδύσεις πού πρέπει νὰ πεισθεῖ νὰ φτιάξει τὸ ξένο κεφάλαιο στὴν Ἑλλάδα (βλέπε δημσίᾳ συζήτηση Μακαρέζου — Παπαληγούρα κα- θὼς καὶ τὶς ἀπάνσεις τοῦ Λαμπράκη στὸν Οἰκονομικὸ Τοχυδρόμο, 9/11/72). Γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ στόχου εἶναι ἀποφα- σισμένοι νὰ κινητοποιηθοῦν γιὰ νὰ ἐκμε- ταλλευτοῦν μὲ αὐξανόμενη ἐπιθετικότητα ἀκόμη καὶ τὴν τελευταία ἱκμάδα τοῦ ἑλ- ληνικοῦ λαοῦ («... δὲν ἀρκοῦν πιά τὰ κινή- τρια καὶ τὰ κριτήρια πού προσέδωκαν μίᾳ «Πεσσινέ» νὰ φτιάξῃ τὸ ὠλομνίνο, τὸν Χ. Νιάρχο νὰ φτιάξῃ τὰ Ναυπηγεία, τὴν ΕΣ- ΣΟ νὰ κατασκευάσει τὸ πετροχημικὸ συγ- κρότημα τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὸν κ. Μπο- δοσάκη - Ἀθανασιάδῃ νὰ ἀξιοποιήσῃ τὰ ἑλληνικά νικηλιοῦχα σιδηρομεταλλεύματα ... (χρειάζεται) ἡ δελτιώσις τῆς ἀποδοτι- κότητας τῆς δημοσίας μηχανῆς με λιγώ- τερα ἄλλα καλύτερα ἐμειδόμενα στελέχη, ἡ δραστηριοποίηση τοῦ προπεξικού μας συστήματος σὲ νέες ἐπενδύσεις καὶ ἡ μετα- κληση ξένων ἐπιχειρήσεων γιὰ μικτὰ joint ventures. (Σημ. Μ.: Κοινές προο- πτικές) με ἑλληνικές, ... ἡ ἐπίλυση τοῦ χρονίζοντος προβλήματος τῆς παιδείας στὸ ἵχνη τῆς εκπαιδευτικῆς μεταρρυθμι- σews τοῦ 1964 καὶ ἰδιαίτερα τῆς επαγγελ- ματικῆς εκπαιδεύσεως, ἀποτελεῖ... βασικὴ προϋπόθεση προσελκύσεως ἐπενδυντῶν ... (Οἰκ. Τοχυδρόμος 9/11/72).

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ, ὉΜΩΣ, τῶν ἀστῶν ἀρ- χίζουν πᾶνω στὴ μέθοδο, πᾶνω στὸν τρό- πο πού αὐτές οἱ διαδικασίες μπαίνουν σ' ἐφαρμογὴ. Παρ' ὅλο πού βλέπουν τὴ ζω- τικὴ (γί' αὐτοὺς) ἀνάγκη τῆς αὐξανόμε- νης παρουσίας τοῦ ξένου κεφάλαιου καὶ τῆς ἐξάρτησης ἀπ' αὐτό, οἱ ἀντιπολιτε- ὄμενοι ἄσσοι ἔχουν ἀμφιβολίες κατὰ πόσο ἡ ἀμερικάνικὴ ἐπέμβαση μὲ τὴ σημερινή τῆς μορφῆς συμφέρεῖ τὸν ἑλληνικὸ καπιτα- λισμὸ μακροπρόθεσμα. Ἐκκινώντας ἀπ' τὴν κοινὴ ἄστικὴ διαπίστωση ὅτι τὸ φυ- σικὸ πλᾶσιο ἐξάρτησης τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ εἶναι ἡ Ε.Ο.Κ. καὶ ἐπιση- μαίνοντας τὶς ἀλλαγές πού γίνονται στὸ ἱμπεριαλιστικὸ στρατόπεδο με ἐπικενοχὴ τῆς Ἀγγλίας, Νορμιατικῆς, Ἑμπορικῆς καὶ Στρατιωτικῆς διαπραγματεύσεως Ε. Π.Α. — Ε.Ο.Κ.) οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἄ- σσοι τονίζουν τὴν ἀνάγκη ἐνθάρτυξης θέσης, με τοὺς πολιτικούς καὶ κοινωνικούς θε- σμούς τῆς Ε.Ο.Κ. (κοινοδουλευτικὴ δημο- κρατία — αἴτημα πού ταιριάζει καὶ μὲ τὰ εἰδικὰ συμφέροντα τῶν ἀντιπολιτευό- μενων, μιάς καὶ βλέπουν τοὺς ἐαυτοὺς τους σὰν τοὺς φορεῖς πού μποροῦν νὰ ση- ρίζουν τέτοιους θεσμούς στὴν Ἑλλάδα) καὶ παρᾶλληλα καθγοροῦν τὴ χούντα ὅτι δὲν μπορεί νὰ πετύχει τοὺς πιὸ εὐνοϊκοὺς ὁρους ἐξάρτησης (ἀπάγωμας τῆς συμφω- νίας με τὴν Ε.Ο.Κ.) μέσα στίς σημερι- νές μεταβαλλόμενες διεθνεῖς συνθήκες, γι- ατί εἶναι ὑπερβολικὰ δεμμένη με τοὺς Ἀμε- ρικάνους. Στὸ θέμα τῶν ὁρέσεων, λόγου χά- ρη, προβάλλουν τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ε.Ο.Κ.

διαμορφώνει δικὴ τῆς μεσογειακὴ πολιτι- κή, ὑπονοώντας ὅτι αὐτοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ ἀποσπᾶσουν περισσότερα ἀνταλλάγμα- τα γιὰ τὴν παραχώρηση τῆς Ἑλλάδας σὲν ὀρμητήριο γιὰ τοὺς χωροφύλακες τῆς Μ- σης Ἀνατολῆς, ἀπ' ὅτι ἡ χούντα πού πού- λησε αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς «ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίᾳς» στοὺς Ἀμερικάνους χωρὶς δημοκρασία. Οἱ πολιτικὲς συνέπειες αὐ- τῶν τῶν θέσεων («διατήρηση» ἐθνικῆς ἀ- νεξαρτησίας, ἀποκατάσταση «δημοκρατι- ας»), δεμνές με μιά ἀσάδοτη δημαγωγία πού προσπαθεῖ νὰ ἀποπροσανατολᾷ τὶς τὶς μάζες, σκεπάζουν τὸ ἀλήθινὸ πρόβλημα, τὸ μεταμορφώνουν σὲ πρόβλημα ἡθικὸ (οἱ δι- νάμεις τοῦ καλοῦ ἐνάντια στίς δυνάμεις τοῦ κακοῦ) καὶ βοηθεῖ τὸν ἄσσοι νὰ αὐτοπροβληθοῦν σὲ μιά ριζοσποστικὴ πο-

ΕΘΝΟΠΡΟΔΟΤΕΣ ΚΙ' ΕΘΝΟΣΩΤΗΡΕΣ

Η ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΑΥΤΗ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙ- ΝΩΝ ἐξελίξεν ἀναγκάσει τὰ ΚΚΕ νὰ πᾶνε πίσω πάλι στὴ θεωρᾶ (πού, τουλάχιστον προφορικά, εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐγκαταλείπουν), πῶς ἡ χούντα εἶναι ὀπι- σθοδρομικὴ, ἀνθελληνικὴ καὶ ξενόδοϋλη, πού δὲν ἔχει τίποτα νὰ κάνει με τὴν ἀνά- πτυξη τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Ἑλλάδα, παρὰ εἶναι τὸ σκαλὶ πᾶνω στὸ ὅτιο πα- τῶν οἱ Ἀμερικάνοι γιὰ νὰ φτάσουν στὸ στόχο τους, τὴν πυρηνικὴ ζώνη Ἀγιάιου, πού εἶναι μιά πολὺ παλιά ἰδέα καὶ συνε-

ΠΑΛΗ

λιτικὴ ἀλτερνατίβα, πού, γεμάτῃ ὄνθρω- πιά καὶ ἠθικὲς ὀξείες, ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ τόπου καὶ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ...

ΚΑΙ ΕΔΩ ΥΠΑΡΧΕΙ πλήρης ταυτότητα ἀπόψεων ἀστῶν - ρεφορμιστῶν. Τὸ Γρα- φεῖο Ἑσωτερικῶ ἀποδέχεται τὶς δικαιο- λογίες πάντα Μαρκεζίνη καὶ ξεχωρίζει τὴν «ἐθνικὴ» πολιτικὴ τὴν παλιὴν ἄστικτῶν κυ- βερνήσεων, μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ΝΑΤΟ, ἀπ' τὴν «ἀντεθνικὴ» πολιτικὴ τῆς χούντας. Ἐπίσης κάνουν τὴν ἴδια ἐκτίμηση γιὰ τὴν κατάσταση τῆς οἰκονομίας, γράζει καὶ ἀκριβῶς τὰ ἴδια συμπεράσματα με τοὺς ἄσσοις: Ὁ ἐλληνικὸς καπιταλισμὸς βρί- σκεται σὲ κίνδυνο (ΚΟΜΕΠ 7 — 8). Νὰ τὸν σώσουμε! Καὶ ξεφυλῶνουν τὴν ἔννοια τῆς «πλευαῖας συμμαχίας» γιὰ νὰ χωρέ- σουν καὶ τὰ δυσωρεστήμενα μονοπώλια.

Τὸ κολινγιαννικὸ Κ.Κ.Ε., ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, προχωρώντας πάντα ἐνορμονισμένα με τὴν πολιτικὴ τῆς Σοβιετικῆς ἡγεσίας, δὲν μπορεί σὲ μιά περίοδο «ῥεσης» νὰ ἀναγγελεῖ μιά νέα ἐπιβση τοῦ ἀμερικά- νικου ἱμπεριαλισμοῦ καὶ ἐπιμένει πῶς ἡ «ἐθνοπροδοτικὴ στάση ἀπέναντι σὲ κεφα- λαϊκὴ ἔθνικα ζητήματα» γίνεται πᾶνω στὴ βάση τῶν συμφωνιῶν τοῦ 53 καὶ τοῦ 56 (Ἑλευθερὴ Πατρίδα 24/9). Ἀλλὰ αὐ- τὸ παίρνει τὴ μορφὴ προφορικῆς «ἐπ'πλη- ρξης» καὶ ὅχι οὐσιαστικῆς πολιτικῆς θέσης, γιὰτί, τὴν ὅρα πού θὰ περιέμενε κανεὶς αὐ- τὴ ἡ ἐκτίμηση νὰ συνεχιστεῖ στὸ λογικὸ συμπεράσμα, διαβάζει τὴν ἀπόφαση τῆς 1ῆς Ὁλομέλειας: «Τὸ κόμμα μας, ἀπευθυνόμενον στὰ ἄλλα κόμματα γιὰ συ- νεργασία, προβάλλει ἀπ' τὸ πρόγραμμα μὲν ἐλάχιστους ἐκείνους ὁρους πού μπο- ροῦν νὰ γίνουν δεκτοὶ ἀπὸ ὅ λ ο υ ς ὁ- σοὶ ἀντιτάσσονται στὴ δικτατορία». Ὅσο γιὰ τὴν οἰκονομία, ὁ Κολινγιάννης ἐπιση- μαίνει τοὺς κινδύνους γιὰ τὸ οἰκονομικὸ μέλλον τῆς χώρας χωρὶς νὰ παραλείπει βέβαια νὰ μᾶς ἀνακαινώσει τὴν ἐμφάνισή

ΠΑΛΗ

πᾶν σὲ τὴν ὑπανάπτυξη τῆς Ἑλλάδας (βλέπε εἰσήγηση Δ. Βλαντᾶ 6/1950, σελίδα 9), ἰδέα μηχανιστικὴ, πού ὑπερτιμά- ει τὴ δύναμη τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ πού ἔχει διευθετεῖ ἀπ' τὴν ἱστορία τῆς με- ταπολεμικῆς Ἑλλάδας. Ἡ χούντα γιὰ τὰ ΚΚΕ ἐκφράζει τὴ νικὴ ἀκριβῶς αὐτοῦ τοῦ ξεδιάντροπου ἱμπεριαλισμοῦ, πού δὲν τὸν καίγεται καρφὶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ τό- που πού χρησιμοποίη, εἶναι ἓνα μάτσο πι- στολόρης, πού με τὴν ἀπειλὴ τῶν ὀπλων κροτάει ὅλο τὸν ἑλληνικὸ λαὸ κάτω καὶ ποδοπατάει τὰ «ἐθνικά» συμφέροντα. Μὲ λίγα λόγια ἀπάντηση τῆς ταξικῆς ἀνάλυ- σης καὶ ἐπιστροφῇ στὸ «ἔθνος καὶ οἱ γκάγκ τερες».

ΑΛΛΑ ΑΣ ΔΟΥΜΕ ΠΟΙΑ εἶναι αὐτὰ τὰ περίφημα «ἐθνικά» συμφέροντα, ποῖον ἐξυπηρετεῖ ἡ προώησή τους καὶ σὲ ποῖο βαθμὸ ἡ χούντα καταπατεῖ αὐτὰ τὰ συμ- φέροντα.

Τὰ εθνικά συμφέροντα (μᾶς μα- θαίνει ἡ ἄστικὴ ἰδεολογία — γιὰτί μόνο ἐκεῖ τὰ συναντάμε) εἶναι τὰ συμφέροντα ἑνὸς λαοῦ σὰ σύνολο, ἑνὸς λαοῦ δίχως τα- λαιῶδη ἐθνικὰ ζητήματα» γίνετα πᾶνω στὴ βάση τῶν συμφωνιῶν τοῦ 53 καὶ τοῦ 56 (Ἑλευθερὴ Πατρίδα 24/9). Ἀλλὰ αὐ- τὸ παίρνει τὴ μορφὴ προφορικῆς «ἐπ'πλη- ρξης» καὶ ὅχι οὐσιαστικῆς πολιτικῆς θέσης, γιὰτί, τὴν ὅρα πού θὰ περιέμενε κανεὶς αὐ- τὴ ἡ ἐκτίμηση νὰ συνεχιστεῖ στὸ λογικὸ συμπεράσμα, διαβάζει τὴν ἀπόφαση τῆς 1ῆς Ὁλομέλειας: «Τὸ κόμμα μας, ἀπευθυνόμενον στὰ ἄλλα κόμματα γιὰ συ- νεργασία, προβάλλει ἀπ' τὸ πρόγραμμα μὲν ἐλάχιστους ἐκείνους ὁρους πού μπο- ροῦν νὰ γίνουν δεκτοὶ ἀπὸ ὅ λ ο υ ς ὁ- σοὶ ἀντιτάσσονται στὴ δικτατορία». Ὅσο γιὰ τὴν οἰκονομία, ὁ Κολινγιάννης ἐπιση- μαίνει τοὺς κινδύνους γιὰ τὸ οἰκονομικὸ μέλλον τῆς χώρας χωρὶς νὰ παραλείπει βέβαια νὰ μᾶς ἀνακαινώσει τὴν ἐμφάνισή

ΠΑΛΗ

πᾶν σὲ τὴν ὑπανάπτυξη τῆς Ἑλλάδας (βλέπε εἰσήγηση Δ. Βλαντᾶ 6/1950, σελίδα 9), ἰδέα μηχανιστικὴ, πού ὑπερτιμά- ει τὴ δύναμη τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ πού ἔχει διευθετεῖ ἀπ' τὴν ἱστορία τῆς με- ταπολεμικῆς Ἑλλάδας. Ἡ χούντα γιὰ τὰ ΚΚΕ ἐκφράζει τὴ νικὴ ἀκριβῶς αὐτοῦ τοῦ ξεδιάντροπου ἱμπεριαλισμοῦ, πού δὲν τὸν καίγεται καρφὶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ τό- που πού χρησιμοποίη, εἶναι ἓνα μάτσο πι- στολόρης, πού με τὴν ἀπειλὴ τῶν ὀπλων κροτάει ὅλο τὸν ἑλληνικὸ λαὸ κάτω καὶ ποδοπατάει τὰ «ἐθνικά» συμφέροντα. Μὲ λίγα λόγια ἀπάντηση τῆς ταξικῆς ἀνάλυ- σης καὶ ἐπιστροφῇ στὸ «ἔθνος καὶ οἱ γκάγκ τερες».

«καινούργιων ἀντιθέσεων» καὶ μέσα στὴν ἴδια τὴν ἄστικὴ τάξη.

ΕΤΣΙ ΟΙ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΕΣ βλέπουν τὴν καινούργια, πιὸ θάναυση (ποσοτικὰ καὶ ποιοτικὰ) ἐπιθεσιὰ τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπε- ριαλισμοῦ ὅχι σὰ μιά ἐπιθεσιὰ τῶν μονο- πωλῶν ἐνάντια στὴν ἐργατικὴ τάξη τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ, εἴτε σὰν μιά μεγάλη ἀ- πομονωμένη στρατιωτικὴ μανούβρα, εἴτε σὰ μιά ἐπιθεσιὰ ἐνάντια στὸν ἑλληνικὸ κα- πιταλισμὸ καὶ σὰν τὸν καταλύτῃ πού ξε- χωρίζει ἀνάμεσα στοὺς «ἐθνικόφρονες», πού θέλουν νὰ δοῦν τὴν Ἑλλάδα νὰ πρα- κόδει καὶ τοὺς «ἐθνοπροδότες» πού δὲν ἔ- χουν κανένα τέτοιο πόθο καὶ πού ἐξυπνη- ρετοῦν τυφλὰ τὸν πρόβλημα ἑθνικά καὶ ὅχι ταξικά, ὁ ἱμπεριαλισμὸς γιὰ τοὺς ρεφορ- μιστές, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἄσσοις, δὲν εἶναι μιά μορφὴ καπιταλισμοῦ σ' ἓνα ὀ- ρισμένο στάδιο ἀνάπτυξης, ἀλλὰ μιά ὀ- ῆθικὴ πρακτικὴ πού θίγει τὴν ἀξιοπρέ- πεια τοῦ λαοῦ μας. Αὐς καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ δὲν εἶχε θίγει πρω- τύτερα, λᾶς καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ἡ ἄγροτιά δὲν ἔχουν γνωρίσει τὴ θαρραλό- τητα τῆς ἄστικῆς κυριαρχίας.

Μ' ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ἡ προώθηση τῶν «ἐθνικῶν συμφερόντων» ἐξυπηρετεῖ ἄν-τικειμενικὰ τὴν κυρίαρχη τάξη, πού μπο- ρεῖ νὰ ἐπικαλεῖται τὸ ἀφηρημένο «ἔθνος» γιὰ νὰ χαλιναγωγῆσει καὶ νὰ ἀποπροσα- νατολίσαι τὶς μάζες καὶ ἔτσι, νὰ μπορεῖ τὸ μεγαλύτερη εὐκολία εἴτε νὰ ἐδραιώσει τὸ σύστημα τῆς ἐκμετάλλευσης ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔχει μπορεῖ νὰ διεκδοῖσῃ ἀκόμα, εἴ- τε νὰ ἐντείνει αὐτὴ τὴν ἐκμετάλλευση ἐκεῖ ὅπου τὴν ἔχει κιάλας ἐδραιώσει.

Ἐτσι, τὰ ΚΚΕ, μὲ τὸ νὰ ὑποκαθιστοῦν τὸ στόχο τῆς ταξικῆς πάλης με τὴν ἐκ- πλήρωση μιάς ἀφηρημένης ἐθνικῆς ἐπιτα- γῆς, ἀρνοῦνται στὴν ἐργατικὴ τάξη τὴ δυ- νατότητα νὰ ἐμφανιστεῖ σὰν συγκεκριμέ- νη πολιτικὴ ἀλτερνατίβα στὸν ἐκμεταλλεύ- ον καὶ καταπιεστῇ. Καὶ στήνοντας διάφο- ρες «ἐπιστημονικῆς» ἐρμηνείες τοῦ ἱμπερια- λισμοῦ (πού ὅπως εἶδωμε στὴν οὐσία εἶ- ναι μοραλιστικῆς - ἄστικῆς), κυνηγᾶνε γιὰ ἄλλη μιά φορά λύσεις μακριὰ ἀπ' τὸ πε- δίο τῶν ταξικῶν συγκρούσεων, ἀπὸ τὰ πά-νω με συμβιβασμούς καὶ συμφωνίες με τὴν «ἀτύχη» ἄστικὴ τάξη τῆς Ἑλλάδας.

“ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΗ ΚΟΜΠΙΝΑ”!

ΑΠὸ ΤΑ ΠΑΡΑΠΛΩ ΒΛΕΠΟΥΜΕ, ὡς ἡ χούντα δὲν ποδοπατεῖ τὰ «ἐθνικῶν συμφέροντα, γιὰτί (γιὰ τοὺς μαρ- ξιστές ἐννοεῖται φυσικά) κατὰ τέτοιο εἶ- ναι ἀνύπαρκτο. Αὐτὸ πού συμβαίνει αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν Ἑλλάδα, εἶναι, πῶς ἡ χούντα, πέρα ἀπ' τὴν ταξικὴ ἀναμέτρηση μὲ ὅλα τὰ στρώματα τῶν ἐργαζόμενων στὴν πόλῃ καὶ στὸ χωριὸ πού καταπιέζει, ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσει καὶ τὸν ἐσωταξικὸ ἀν- ταγωνισμὸ τῶν ἀντιπολιτευόμενων ἀστῶν. Δηλαδή, δὲν εἶναι τὸ «ἔθνος», πού βρίσκε- ται σὲ κίνδυνο, ἀλλὰ τὰ συμφέροντα ἑνὸς κομματιοῦ τῆς ἄστικῆς τάξης πού ἐπιδιώ- κει ἀλλαγές στὸν τρόπο ἐξάρτησης τοῦ ἑλ- ληνικοῦ καπιταλισμοῦ ἀπ' τὸ ἱμπεριαλι- στικὸ στρατόπεδο. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ πού ξεχωρίζει τοὺς Μαρξιστὰς ἐπαναστάτες ἀ- πὸ τοὺς ἄσσοις μεταρρυθμιστῶν, εἶναι ἡ ταξικὴ ἀνάλυση καὶ ἡ πρακτικὴ πού πη- γάζει ἀπ' αὐτὴν, σὲ ἀντιπαράθεση μὲ τὰ κατασκευάσματα τοῦ ἀντιυλιστικοῦ «καθ- ὄρου λόγους».

Βέβαια ἡ προώθηση τῆς ἰδέας τῆς «ἐ- θνοπροδοσίας» (πού ξεκόδει ἀπ' τὴν τα- ξικὴ ἀνάλυση) δὲν εἶναι οὐτε τυχαία οὐτε μὴ ἀπλὴ θεωρητικὴ παρέκκλιση ἀπ' τὸν Μαρξισμό. Ἡ προώθηση αὐτῆς τῆς ἰδέας ἐξυπηρετεῖ τοὺς σκοποὺς τῶν ρεφορμιστῶν σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Μὲ τὴν ταχτικὴ τῆς ἄστικῆς ἐνείας ἀντίστασης στὰ ἀνδρεί- κελα τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ:

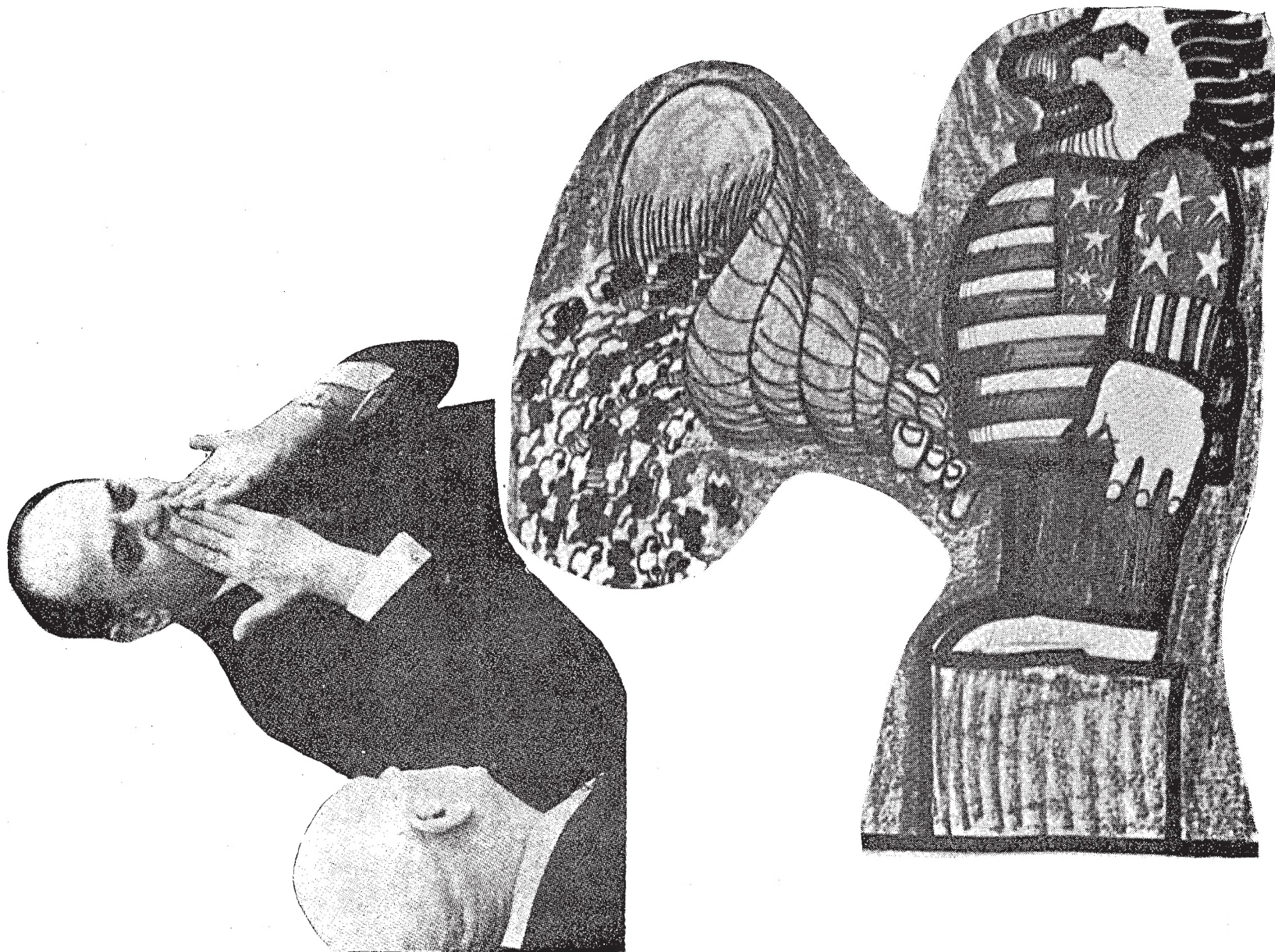
- 1ο Ἐκδόσουν τὴν ἀντί - ἱμπεριαλιστι-

σύστημα ἐκμετάλλευσης καὶ ἐξάπλωσης : Ἀπ' τὴ μιά μεριά ἀποδέχεται τὶς δημο- κρατικὲς διαδικασίες — ὅχι γιὰ λόγους ἡ- θικῆς, ἀλλὰ γιὰ λόγους πρακτικῆς πολιτι- κῆς: ἀπαλύνοντας τὶς ταξικὲς ἀντιθέσεις, ὁ ἔλεγχος πᾶνω ἀπ' τὶς μάζες εἶναι πολὺ πιὸ ἀποδοτικὸς καὶ πολὺ πιὸ ἀσφα- λῆς. Τώρα μάλιστα με τὰ ἐπεισόδια πού δημιουργοῦν διάφορα γεννήματα θρέματα τῆς κτηνωδίας τοῦ Πενταγώνου καὶ με τὴν δουλοπρεπὴ στάση τῆς χούντας, τὸ ἀντι- αμερικανικὸ αἰσθημα τοῦ λαοῦ ὁπωσδιπο- τε δυναμώνει καὶ δημιουργεῖ τὴ συγκεκρι- μένη δσση γιὰ τὴν ἀνάπτυξη ἑνὸς ἀντι - ἱμπεριαλιστικοῦ κινήματος. Τὸ κίνημα αὐ- τὸ ὅμως κινδυνεύει νὰ ἐκφυλιστεῖ πρὶν ἁ- κόμα καλὰ - καλὰ μπορεῖ νὰ ἐμφανιστεῖ, κυρίως γιὰτί στρέφει τὴν προσοχὴ του καὶ τὴ δύναμή του εἴτε σὲ μεμονωμένες ἐπει- σόδια εἴτε σὲ ἀφηρημένες γενικότητες ὀ- πῶς ἡ «ἐθνοσπαρτία». Ἀλλὰ ὅπως ὁ ἱμπε- ριαλισμὸς δὲν εἶναι μιά ἀφηρημένη μορφὴ τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἰδεῶν, καὶ ὅπως δὲ βρι- σκεῖ τὴ συγκεκριμένη τὸν ἐφαρμογὴ σὲ με- μονωμένες περιπτώσεις, μὰ εἶναι ἓνα χει- ροπιεσαστὸ σύστημα καταπίεσης καὶ ἐκμε- τάλλευσης πού καθημερινὰ ξεζωνίζει τὸν ἐργαζόμενο λαὸ, καὶ πού ἀποτελεῖ τὴν κύ- ρια ἐμπειρία τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν ἐργαζόμενων, ἔτσι καὶ τὸ κίνημα ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμὸ δὲν μπορεί νὰ ἔχει γιὰ στόχο οὔτε τὸ νὰ κατατροπώσει ὀριζμέ- νως ἀληθίρους ταραξίες οὔτε τὸ νὰ λυτ- ρώσει τὰ ἅγια χώματα τῆς πατρίδας ἀπ' τὸν δάρδαρο κατακτητῇ. Στόχος τοῦ ἀντι- ἱμπεριαλιστικοῦ ἀγῶνα εἶναι ὁ μόνΟ Η ΣΥΝ- ΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ. Καὶ τὸ κίνημα πού θὰ συντρίψει τὸν ἱμπεριαλι- σμὸ δὲν θὰ γεννηθεῖ κάπου στὸν ἀέρα ἀπὸ ἰδεαλιστικὰ σχήματα μὰ θὰ ξεκινίσει ἀπ' τὸ χώρα τῆς δουλειᾶς ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἱμπε- ριαλισμὸς εἶναι καθημερινὸ αἰσθητὸ σὰν μιά συγκεκριμένη πραγματικότητα.

εἶναι ἡ πᾶλη ἐνάντια στὰ μονοπώλια, τὸ ψηλότερο στάδιο τοῦ καπιταλισμοῦ, εἶναι ἀναπόφευκτο κομμάτι τῆς ταξικῆς πάλης, τῆς πάλης γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ.

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ, μὲ τὴ συνεχῇ προκλητικὴ παρουσία τῶν Γιάνκη- δων στίς ἄκτές μας, μὲ τὰ ἐπεισόδια πού δημιουργοῦν διάφορα γεννήματα θρέματα τῆς κτηνωδίας τοῦ Πενταγώνου καὶ με τὴν δουλοπρεπὴ στάση τῆς χούντας, τὸ ἀντι- αμερικανικὸ αἰσθημα τοῦ λαοῦ ὁπωσδιπο- τε δυναμώνει καὶ δημιουργεῖ τὴ συγκεκρι- μένη δσση γιὰ τὴν ἀνάπτυξη ἑνὸς ἀντι - ἱμπεριαλιστικοῦ κινήματος. Τὸ κίνημα αὐ- τὸ ὅμως κινδυνεύει νὰ ἐκφυλιστεῖ πρὶν ἁ- κόμα καλὰ - καλὰ μπορεῖ νὰ ἐμφανιστεῖ, κυρίως γιὰτί στρέφει τὴν προσοχὴ του καὶ τὴ δύναμή του εἴτε σὲ μεμονωμένες ἐπει- σόδια εἴτε σὲ ἀφηρημένες γενικότητες ὀ- πῶς ἡ «ἐθνοσπαρτία». Ἀλλὰ ὅπως ὁ ἱμπε- ριαλισμὸς δὲν εἶναι μιά ἀφηρημένη μορφὴ τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἰδεῶν, καὶ ὅπως δὲ βρι- σκεῖ τὴ συγκεκριμένη τὸν ἐφαρμογὴ σὲ με- μονωμένες περιπτώσεις, μὰ εἶναι ἓνα χει- ροπιεσαστὸ σύστημα καταπίεσης καὶ ἐκμε- τάλλευσης πού καθημερινὰ ξεζωνίζει τὸν ἐργαζόμενο λαὸ, καὶ πού ἀποτελεῖ τὴν κύ- ρια ἐμπειρία τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν ἐργαζόμενων, ἔτσι καὶ τὸ κίνημα ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμὸ δὲν μπορεί νὰ ἔχει γιὰ στόχο οὔτε τὸ νὰ κατατροπώσει ὀριζμέ- νως ἀληθίρους ταραξίες οὔτε τὸ νὰ

'Αντιιμπεριαλιστική Πάλη, Πάλη για τὸ Σοσιαλισμὸ

ΣΤΙΣ 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ἡ «μυστική» συμφωνία τῆς χούντας καὶ τῶν Ἀμερικάνων — ποὺ συζητιότανε γιὰ ἐφτά μῆνες περίπου — μπῆκε σ' ἐφαρμογή. Μιά μοίρα τοῦ ἔχτου στόλου τῶν Ε. Π.Α. ἀγκυροβόλησε στὸν Πειραιᾶ. Λίγες μέρες ἀργότερα τὴν ἀκολούθησε ἡ ἀπόβαση 300 οἰκογενειῶν, ποὺ τὶς ὑποδέχτηκε ἡ χούντα μὲ πανηγυρισμοὺς καὶ φανφάρες. Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς διαδικασίας θὰ θρίσκονται στὴν Ἑλλάδα 35.000 Ἀμερικανοί.

ΕΝΑ ΤΕΤΟΙΟ ΓΕΓΟΝΟΣ, σὲ μιὰ περίοδο ὅπου μὲ τὴν ἥττα στὸ Βιετνάμ καὶ τὴ διεθνὴ νομισματικὴ κρίση βαθεῖες ρωγμὲς ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἐμφανίζονται στὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, μᾶς δείχνει πῶς ὁ ἱμπεριαλισμὸς αὐτὸς εἶναι ἀκόμα σὲ θέση νὰ περνᾷ στὴν ἐπίθεση, ὅπουδήποτε θρῖσκει τὴν εὐκαιρία: Παρ' ὅλο πὺ ἡ νίκη τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων στὸ Βιετνάμ τὸν τράνταξε ἀπ' τὰ θεμέλιά του, δὲν μπορούμε νὰ μιλήσουμε ἀκόμα γιὰ μιὰ γενικὴ υποχώρηση τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, μιὰ ἀπάρνηση, δηλαδή, τοῦ ρόλου τοῦ «χωροφύλακα τοῦ κόσμου». Ἡ κυρίαρχη τάξη τῶν Ε.Π.Α. παρ' ὅλο πὺ δὲν ἀντέχει πιά τὸν ἀνοιχτὸ συναγωνισμὸ μὲ τὸ μαζικὸ κίνημα (ὅπως μᾶς δείχνει τὸ Βιετνάμ), φαίνεται ἀκόμα ἱκανὴ νὰ δημιουργεῖ καταστάσεις τὶς ὁποῖες νὰ ἐκμεταλλεύεται γιὰ τὸ δικό της ὄφελος. Μιὰ τέτοια περίπτωση ἦταν ἡ ἱκανότητα τῶν Ε. Π.Α. νὰ ἐφαρμόσουν τὴ θάρβαρα ταχτική τῆς διετναμοποίησης, ποὺ ματοκύλισε τὴ μισὴ Ἰνδοκίνα, ἀφοῦ ἦταν πιά κιόλας φανερό πῶς ἡ μάχη εἶχε χαθεῖ, ἔτσι ὥστε νὰ δημιουργήσουν «καινούργια προβλήματα, ποὺ θὰ χρειαστοῦν καινούργιες λύσεις, καινούργιους συμβιβασμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους οἱ Ε.Π.Α. ἔχουν πολλὰ νὰ κερδίσουν.

Η ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΑΥΤΗ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα μόνο τῆς δυνάμεως ποὺ ἀπομένει

στὸν ἱμπεριαλισμὸ, μὰ καὶ τοῦ γενικώτερου κλίματος «συμβιβασμῶν», ποὺ ἀπορρέει ἀπ' τὴν πολιτικὴ τῆς «εἰρηνικῆς συν-ὑπαρξης». Δηλαδή, ἡ στρατηγικὴ τῆς διετναμοποίησης καὶ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴ φάση τῶν διαπραγματεύσεων, ἀντανακλᾷνε τὶς δύο ὁψεις τῆς μιάς ἀντίφασης μέσα στὴν ὁποία παλεύει ὁ ἱμπεριαλισμὸς: ἡ ἀνάγκη νὰ μάχεται σὲ συνεχῶς πιὸ πολυάριθμα μέτωπα, ἐνῶ ἀναγκάζεται νὰ «παγώνει» τὴν κατάσταση γιὰ νὰ ἐπιλύει τὰ προβλήματα ἕνα - ἕνα. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀντίφαση κατωρθώνει αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ ξεγλιστράει ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς, βασιζόμενος στὴν ἐγκύηση τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης», τῆς ἐπιθυμίας, μ' ἄλλα λόγια, τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως νὰ διαπραγματεύεται, γιὰ νὰ μὴ χαθεῖ ὁ ἔλεγχος πάνω στὶς μάζες — ποὺ θάταν τὸ ἀναπόφευχτο ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιαπραγμάτευσης τῆς τέλειαν συντριβῆς τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Ἔτσι, ἀν καὶ στὴν Ἀπὸ Ἀνατολὴ ὁ ἱμπεριαλισμὸς ἔχασε τὴ μάχη, ἀκόμα δὲν ἔχει χάσει τὸν πόλεμο. Ἀντίθετα στὴ Μέση Ἀνατολή, μετὰ τὴν ἥττα τοῦ παλαιστινιακοῦ κινήματος, παρατηροῦμε, μὲ τὰ ζῆγκ - ζῆγκ τοῦ Σαντάτ, τὶς ἐξελίξεις στὴν Τουρκία καὶ τὴν «ἐδραίωση» τῶν Ἀμερικάνων στὴν Ἑλλάδα, μιὰ ἀναμφισβήτητη μεταβολὴ τοῦ στάτους κῆδ ὑπὲρ τῶν Ε.Π.Α. Ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς, λοιπόν, ὄχι μόνο ὑφίσταται ἀκόμα σὰν δύναμη - ἐμπόδιο στὸ σοσιαλισμὸ (Ἰνδοκίνα), ἀλλὰ μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἐλπίζει πῶς τὰ ἐπιθετικὰ του σχέδια εἶναι δυνατό νὰ μπουρ σ' ἐφαρμογὴ (Ἀνατολικὴ Μεσόγειο).

ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ καὶ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, δὲ θάπρεπε νὰ παρεξηγήσουμε τὶς ἐπιθετικὲς αὐτὲς τάσεις καὶ νὰ υποθέσουμε πῶς ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς εἶναι ἡ ἔκφραση ἑνὸς παρανοϊκοῦ Πενταγωνισμοῦ (ὅπως τὸ θέλει ἡ ἀστικὴ διανοήση) ποὺ ἀποζητάει τὴ δύναμη γιὰ τὴ

δύναμη, μέσα σὲ μιὰ καταστροφικὴ μέθη. Ὁ ἱμπεριαλισμὸς εἶναι ἡ ἔκφραση ἑνὸς οἰκονομικοῦ συστήματος ποὺ τὸ πεντάγωνο ἐξυπηρετεῖ κι' ὄχι καθοδηγεῖ. Δηλαδή: Τὰ μεγάλα μονοπώλια στὴν προσπάθειά τους νὰ ἐξασφαλίσουν περισσότερες ἀγορὲς γιὰ τὰ προϊόντα τους καὶ φτηνὲς πρώτες ὕλες γιὰ τὶς βιομηχανίες τους, ν' αὐξήσουν τὰ κέρδη καὶ τὴν ἀναπαραγωγὴ τοῦ κεφαλαίου, καταφεύγουν — μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν καταπιεστικῶν μηχανισμῶν τῶν μητροπόλεων τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τῶν δορυφώρων τους — σὲ μορφὲς ἐλέγχου τῶν σχέσεων παραγωγῆς, ποὺ ἐρχονται ἀντιμέτωπες μὲ τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζόμενων σὰ σύνολο καὶ γιὰ τοῦτο αὐτὲς οἱ μορφὲς εἶναι ἡ μιὰ πιὸ βίαιη ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἡ ἐπεχτατικὴ αὐτὴ πολιτικὴ τῶν μονοπωλίων, πέρα ἀπ' τὸ ὅτι πολλαπλασιάζει τὰ κέρδη, ἀποχτᾷ καὶ στρατηγικὴ σημασία. Μὲ τὶς στρατιωτικὲς δάσεις σὲ ξένα ἐδάφη καὶ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις, ποὺ συνοδεύουν τὴν οἰκονομικὴ διείσδυση, ἡ ἐπεχτατικὴ πολιτικὴ χρησιμεύει καὶ σὰ μέτρο προστασίας τοῦ κοινωνικο - οἰκονομικοῦ συστήματος τῆς μητρόπολης, τῶν μηχανισμῶν ἀναπαραγωγῆς τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς ἰδεολογίας του, πάνω σὰ ὁποῖα βασίζονται ὅλα τὰ προνόμια τῆς κυρίαρχης τάξης (καὶ κατὰ συνέπεια καὶ τῶν δορυφώρων τῆς). Ἐφ' ὅσο αὐτὰ παραμένουν ἀσφαλῆ, ἡ ἐννοία τῆς «στρατηγικῆς σημασίας» μεταβάλλεται αὐτόματα ἀπὸ ἀμυντικὴ σὲ ἐπιθετικὴ. Κι ἔτσι φτάνουμε στὸ φαινόμενον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ: ἐδραίωση καὶ προστασία τῆς κυριαρχίας ἑνὸς οἰκονομικοῦ συστήματος ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴ μονοπωλιακὴ ἀνάπτυξη, ἀποβλέποντας στὴν ἀπεριόριστη ἐξάπλωση αὐτῆς τῆς κυριαρχίας.

Μέσα σὲ τοῦτο τὸ πλάνο, τώρα, εἶναι εὐκόλο νὰ καταλάβει κανεὶς τί σημαίνει ἡ ἀμερικάνικη ἐπέμβαση στὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδας γενικά, καὶ πιὸ συγκεκριμένα ἡ παρουσία τοῦ ἔχτου στόλου σὰ ἐλληνικά νερά σήμερα.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ 35.000 ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, παρ' ὅλο πὺ ἀποτελεῖ ἕνα συγκλονιστικὸ γεγονός μὲ πιθανότατα τραγικὲς ἐπιπτώσεις στὸν ἐλληνικὸ, καὶ γενικώτερα Μεσογειακὸ, χῶρο δὲν ἦρθε σὰν ἐκπληξη γιὰ κανένα παρὰ φάνηκε σὰν τὸ λογικὸ ἐπακόλουθο τῆς πολιτικῆς τῆς χούντας μέσα στὸ πλαίσιο τῆς ἔκφρασης καὶ προώθησης τῶν συμφερόντων τοῦ κεφαλαίου (διεθνούς καὶ ντόπιου) καὶ τῶν ἐπιθετικῶν σχεδίων τοῦ ΝΑΤΟ.

Ὁ ἀστικὸς ἀντιπολιτευόμενος τύπος στάθηκε σὲ διάφορα ἐπεισόδια, ὅπως ὁ ξυλοδαρμὸς τοῦ ταξίτη, τὸ θόρυβο τοῦ αὐξανόμενου ἀριθμοῦ νυχτερινῶν κέντρων καὶ τὶς ποταμένες ποὺ γυροφέρνουν στὰ «ἀξιοπρεπή» προάστια τῆς πρωτεύουσας, γιὰ νὰ ἐξαπολύσει τὴν ἐπίθεσή του ἐναντίον τῆς χούντας, ποὺ ἀνοίγει τὸ δρόμο γιὰ ἕναν ἠθικὸ διασμὸ τοῦ ἔθνους καί, ἔμμεσα, (ἰδιαιτέρως πάνω στὸ θέμα τῆς ἐτεροδικίας) νὰ τὴν κατηγορήσει γιὰ δολοφονία στὰς ἀπέναντι στοὺς Ἀμερικανούς.

ΤΗΝ ΚΡΙΤΙΚΗ ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΕΣ τὶς γραμμὲς δὲν τὴ μονοπώλησε ὁ ἀστικὸς τύπος. Οἱ ρεφορμιστές, στὴν εἰλικρινή τους προσπάθεια νὰ μὴ μείνουν οὐρά, ἀνοῖξαν μιὰ μεγάλη καμπάνια ἐναντίον στοὺς «Ε-φιάλτες» — «πιστολέρους» ἀνατυπώνοντας γράμματα ἀπὸ ἀθηναϊκὰ περιοδικὰ καὶ παρυσιαζοντας κεφάλτα χρονογραφήματα στρέφοντας τὴν προσοχὴ μας στοὺς κίνδυνους ποὺ συνεπάγονται μὲ τὴν παρουσία τῶν Ἀμερικάνων, ὅπως οἱ περιπτώσεις κοριτσιῶν «καλῶν οἰκογενειῶν», ποὺ παρασύρονται ἀπ' τοὺς ἀνήθικους πεζοναῦτες, τὰ νυχτερινὰ κέντρα, τὴν κακὴ τύχη τῶν ἰδιοκτητῶν ποὺ νοικιάζουν σπίτια σὲ ἀμε-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὴ σελίδα 13)